

Tiết Trời Ngày Mai Có Nắng

Contents

Tiết Trời Ngày Mai Có Nắng	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2: Tiếp Tục Phát Triển	4
3. Chương 3: A?	7
4. Chương 4: Anh Đứng Đắn Một Chút Được Không?	10
5. Chương 5: Hồ Đồ Rồi Sao?	13
6. Chương 6	16
7. Chương 7	18
8. Chương 8: Kết Thúc. Cuộc Sống Vẫn Mãi Trôi...	21

Tiết Trời Ngày Mai Có Nắng

Giới thiệu

Edit: Na Xiaholic Thể loại: Hiện đại, chuyện tình yêu của hai ông chú, HE Truyện được sáng tác khi tác giả muốn làm qu

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tiet-troi-ngay-mai-co-nang>

1. Chương 1

Gần đây Trương Tự Minh thường hay tăng ca, vô cùng mệt mỏi.

Năm nay tổng công ty sẽ trực tiếp đến công ty chi nhánh nơi Trương Tự Minh đang làm để tiến hành kiểm tra nội bộ hàng năm. Nhân viên hành chính quen Trương Tự Minh mệt đến mức người ngã ngựa đổ, ăn cái gì vào miệng cũng chẳng nghĩ ra được mùi vị nữa rồi. Hầu như ngày nào hắn cũng phải tăng ca, mà khổ thân Trương Tự Minh lại không có xe riêng, vị trí của công ty thì lại nằm ở chỗ khuất, buổi tối đón xe không hề dễ chút nào, có đôi khi hắn đứng ngây người bên đường hết nửa giờ đồng hồ cũng chẳng nhìn thấy bóng một chiếc xe taxi trống nào cả.

“Rõ ràng ban ngày thấy có không ít xe qua lại kia mà.” Trương Tự Minh ngồi kể khổ với đồng nghiệp, “Có lúc tôi thấy xe trống ở đằng xa, nhưng lại không lái về phía tôi, cứ thế lại phải khổ sở mà chờ đợi.”

“Có lẽ.... Tại vì anh là đàn ông đấy.” Nữ đồng nghiệp quan sát Trương Tự Minh rồi nói.

“Vậy là sao?” Mọi người xung quanh xúm lại hỏi.

“Thì người ta cho rằng Tự Minh là phường cướp giật giả mạo hành khách đó.”

Trương Tự Minh dở khóc dở cười.

Có một đồng nghiệp nhiều chuyện hay cập nhật tin tức thời sự nói rằng: “Vốn có đến sáu triệu nhân khẩu, mà danh sách xe taxi chỉ có mười ba nghìn chiếc, không đủ để thỏa mãn nhu cầu của con dân là đúng rồi.”

“Hầy...” Trương Tự Minh thở dài.

“Hay là gọi điện thoại đặt xe taxi đi.” Có người đề nghị.

“Tôi cũng không phải cần đón xe hàng ngày, chưa chắc có người nào chịu đồng ý chuyện làm ăn thế này.” Hơn nữa, tiền kiếm được cũng chỉ có vài đồng lẻ, mà phải đi thật xa để đến tận đây đón khách, chẳng kiếm nổi miếng lời. Những lời này Trương Tự Minh nhin ở trong lòng không nói ra.

Đồng nghiệp ngồi một bên lúc này bỗng nói: “Tôi có một người bạn lái xe taxi, con người vô cùng nhiệt tình, để tôi giúp anh nói chuyện với y, xem y có chịu không.”

Trương Tự Minh cho rằng người đồng nghiệp đó nói thì cũng chỉ nói cho có vậy thôi, không ôm hi vọng quá lớn đối với chuyện gọi xe này. Buổi chiều ngày thứ hai, người đồng nghiệp bỗng gọi điện thoại cho Trương Tự Minh, báo với hắn rằng đã nói chuyện với người tài xế đó rồi, và người ta cũng đã đồng ý, từ nay về sau mỗi buổi tối tan làm chỉ cần gọi điện thoại cho y là được.

Trương Tự Minh cảm ơn đồng nghiệp, nửa tin nửa ngờ nhớ kĩ số điện thoại di động.

Đêm đó, Trương Tự Minh lại phải tăng ca, liên tục làm việc ở công ty đến hơn mười giờ. Sau khi kết thúc công việc, hắn xem lại việc ngày mai phải xử lý một lần nữa, nhớ kỹ những ghi chú ở trong sổ ghi chép rồi đóng máy vi tính, Trương Tự Minh trở mình lấy điện thoại ra bấm một dãy số.

Gọi, hay là không gọi.

Nếu như không gọi thì sẽ phụ lòng của người đồng nghiệp, thôi thì cứ gọi thử xem sao, nếu như người tài xế đó không chịu đến thì thôi vậy.

Trương Tự Minh bấm điện thoại.

“Xin chào...”

“Ai đó?”

Bỗng nhiên bên tai vang lên một giọng nam có phần thô lỗ khiến cho Trương Tự Minh đang đứng trong bóng đêm yên tĩnh càng thêm hoảng sợ, hắn cố lấy lại bình tĩnh mà nói rằng: “Xin chào, tôi được XX giới thiệu, hẳn bảo tôi khi nào cần xe taxi thì cứ gọi đến số điện thoại này...”

“A, là anh đó hả! Anh đang ở đâu? Bây giờ cần tôi đến đón anh sao?”

Hốt hoảng ban đầu qua đi, người đàn ông xa lạ giọng nói vang vang trong điện thoại rõ ràng rất nhiệt tình lại thân thiết, khiến cho Trương Tự Minh đang đứng trong gió lạnh bỗng cảm thấy lồng ngực trở nên ấm áp. Không nghĩ tới người tài xế này thế mà lại đồng ý.

“Tôi đang đứng ở đường XX phía bên kia tòa nhà XX, anh biết chỗ này chứ?”

“Biết, biết, anh chờ tôi nhé, trong vòng mười phút tôi sẽ đến ngay.”

Nhìn đồng hồ đeo tay, Trương Tự Minh đi tới đứng dưới mái hiên trước cửa chính công ty chờ đợi. Ước chừng khoảng mười phút sau, phía xa xa bỗng có ánh đèn lóe sáng, một chiếc taxi từ từ lái đến.

Trương Tự Minh đi tới ven đường, xe taxi dừng lại ở bên cạnh hắn. Đây chắc là... người đó? Trương Tự Minh nghĩ vậy, nhưng không lập tức mở cửa xe, hắn cúi người xuống nhìn vào trong cửa sổ xe.

“Lên xe đi!”

Đột nhiên một giọng nam vang lên khiến cho Trương Tự Minh vô cùng hoảng sợ.

“Lên xe.”

Trương Tự Minh bỗng có chút cảm giác đâm lao thì đành phải theo lao, hắn kéo cửa sau của xe ra, ngồi vào.

“Tôi không đến muộn chứ?” Người đàn ông hỏi.

“À, à...” Quá sức xa lạ, Trương Tự Minh trong thoáng chốc chẳng biết nên mở miệng trả lời thế nào cho phải. Người đồng nghiệp lúc đưa số điện thoại cho hắn còn chưa nói với hắn tên của người tài xế này là gì, giờ ngay cả tên đối phương còn chẳng thể gọi được.

Chú ý đến phía đầu xe có một bảng tên đang dựng thẳng, Trương Tự Minh căng mắt nhìn sang, Quý Cường – đây là tên của tài xế sao? Trương Tự Minh thử gọi.

“Quý sư phụ...”

“Ừ.” Người đàn ông quyết đoán trả lời.

Trương Tự Minh thở phào một cái, không gọi sai tên.

“Quý sư phụ, cảm ơn anh.”

“Đừng khách khí. Tôi không đến muộn chứ?”

“Không muộn, không muộn.”

Tiếp đó, trong xe lại rơi vào không khí im lặng, Trương Tự Minh không phải là loại người dễ dàng bắt chuyện với người lạ, hẳn thà không nói gì còn hơn là nói ba hoa trên trời dưới đất. Thấy hẳn không nói chuyện, người tài xế cũng giữ im lặng.

Trên xe, radio đang mở, phát một số chương trình âm nhạc, tin tức, thời sự, giữa chừng còn có tin tức về giao thông, ngồi trên xe taxi thường hay được nghe những loại tin tức này. Trương Tự Minh nhìn đèn đường chợt lóe lên bên ngoài cửa sổ xe, vô thức lắng nghe.

Từ công ty về đến nhà Trương Tự Minh mất khoảng chừng mười lăm phút, trong xe không khí an tĩnh, Trương Tự Minh dần dần chú ý chỗ này chỗ nọ, tránh cho mình rảnh không.

Ghế trong xe taxi có in một bộ lịch tuần, thay đổi theo ngày tháng, thứ này thường hay được bắt gặp. Trương Tự Minh thấy ghế mình ngồi đang chỉ đúng ngày, nhưng cái ghế bên kia thì... Trương Tự Minh bắt giác di chuyển cơ thể.

Xe taxi cũng coi như là phương tiện giao thông của công chúng, không thể nào giữ gìn ngăn nắp sạch sẽ được như xe riêng. Chiếc xe này nhìn chung thì cũng không có trở ngại gì, chỉ là vì có vài chỗ khiến cho Trương Tự Minh rất khó chịu, vì hẳn mắc phải chứng rối loạn ám ảnh cưỡng chế. Ví dụ như xung quanh cửa sổ xe nên chùi một chút; dưới cửa sổ phía đằng sau xe bày đầy hộp khăn giấy, báo cũ, chai nước rỗng rất lộn xộn, cơ hồ còn có thể thấy túi nilon chứa vỏ hộp mỳ ăn liền ở trong góc; ở khoảng giữa của hai dãy ghế có treo mấy quyển tạp chí, nhìn qua đã bị vầy vò rất dơ. Ánh mắt của Trương Tự Minh dời sang ly nước đặt ở trên kệ gần chỗ ngồi của tài xế, đó là một chiếc cốc nhựa đã mòn, bên ngoài màu sắc mờ nhạt ẩn hiện chất lỏng gì đó không rõ ràng, thật là...

Tốt xấu gì cũng phải có lúc rảnh rỗi mà, vì sao không thể dọn dẹp một chút chứ? Nói bần cũng không hẳn là bần, nhưng mà thật sự rất lộn xộn. Trong lòng Trương Tự Minh âm thầm đánh giá, cảm tình đối với sự nhiệt tình ban đầu của tài xế đã giảm đi rất nhiều.

Suốt một chặng đường đi không hề nói chuyện.

Xe lái đến nơi.

Tới lúc phát hiện xe taxi đang dừng ở trước cổng chung cư, lúc này Trương Tự Minh mới ý thức được hẳn chưa nói cho tài xế địa chỉ nhà. Chắc là trước đó đồng nghiệp của hẳn đã nói với y rồi, thật là một người biết ý.

Tài xế ngồi ở ghế đằng trước quay lại, “Là nơi này phải không?”

“A, phải, phải. Bao nhiêu tiền?”

Tài xế nhìn đồng hồ tính tiền rồi báo giá cho Trương Tự Minh.

Bình thường lúc đón xe về nhà, Trương Tự Minh luôn biết cần phải đi bao xa, đi con đường nào gần và tiết kiệm. Nghe tài xế báo giá xong, con số tương đương với lúc bình thường hẳn hay đi. Trương Tự Minh không khỏi nghĩ thầm người này rất đáng hoàng, không hề nhân cơ hội mà đi đường vòng.

Trong lúc đợi tài xế tìm tiền lẻ để thối lại và viết phiếu taxi, Trương Tự Minh quan sát đối phương một chút. Nhìn từ bên ngoài, người đàn ông này hẳn là xấp xỉ tuổi của Trương Tự Minh, tóc ngắn, chất tóc cứng rắn, tướng mạo phổ thông, không thể nói là đẹp nhưng cũng dễ nhìn, điều khiển cho Trương Tự Minh không hài

lòng chính là cái quai hàm đầy râu của y. Dù cho râu cũng được coi như là đáng vẻ của một người đàn ông, nhưng dù cho muốn để lại không muốn cạo thì cũng nên tân trang chút chút chứ. Người đàn ông trước mắt hẳn đây rõ ràng không hề để ý gì đến râu ria, lộn xộn rồi bởi.

Trong khoảnh khắc nhận lại tiền lẻ và phiếu taxi, Trương Tự Minh do dự trong lòng không biết lần sau có nên gọi cho y nữa không, các yếu tố nhỏ nhỏ khiến cho nội tâm của hắn nảy sinh sự chống cự với chiếc xe này. Ngay tại thời khắc bước ra khỏi cửa xe, chiếc radio trong xe taxi bỗng vang lên tiếng tin tức, một giọng nữ trong sáng tựa như ánh mặt trời nói rằng: “Tiết trời ngày mai có nắng.”

Một chữ “nắng” bỗng khiến cho đáy lòng của Trương Tự Minh ấm áp như ánh dương, tâm tình cũng đột nhiên thay đổi. Ừ, nếu lại còn phải tiếp tục tăng ca thì cứ gọi điện thoại cho Quý sư phụ đi.

“Cám ơn sư phụ.” Trương Tự Minh xoay người lại nói.

“Đừng khách sáo, đi thông thả nhé.” Trong xe, Quý Cường nở nụ cười khoát khoát tay áo với Trương Tự Minh.

Trương Tự Minh lần đầu tiên nhìn thấy một nụ cười ngập đầy râu quai hàm như thế này, lồng ngực hẫng một chút, sau đó mỉm cười lại với đối phương.

Tui là phân cách tuyến xin lỗi hoàn thành gần được một nửa.

Xin lỗi xin lỗi, thật sự viết chưa xong, cho tôi... chút thời gian nữa nha, chuyện không dài, tôi muốn kết thúc trong khoảng hai nghìn chữ, khi nào viết và chỉnh sửa xong tôi sẽ lại đăng lên tiếp =v=

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Lời cuối sách sớm?? Một năm nữa lại trôi qua rồi. Một năm này đã xảy ra rất nhiều chuyện (câu mở màn cũ rích luôn, hây dà). Tôi lại lớn thêm một tuổi nữa rồi (bắt buộc phải thế!). Mỗi năm qua đi, lòng tôi mong muốn mình có thể mỗi lúc một trưởng thành hơn, bất luận là trong làm người hay làm việc, thế nhưng lúc nào tôi cũng ngớ ngẩn ngẩn ngẩn, thô lỗ ngốc nghếch, tâm tính như LOLI.

Tôi mong muốn trong quá trình trưởng thành có thể rèn luyện tính cách thật tốt, dịu dàng nhưng cũng phải thật kiên cường, nhưng khi nhìn lại mình, lúc nào cũng mang bộ dạng đánh chết cái nét không chừa. Chẳng lẽ lúc nào cũng phải nhắc nhở bản thân sao?? Phải chú ý định hướng đúng để trưởng thành hơn, phải dũng cảm kiên cường, dịu dàng phóng khoáng, đầu đội trời chân đạp đất sống thật khỏe mạnh, chăm chỉ làm việc, nghiêm túc làm người, giữ tâm tính vui vẻ bình tĩnh, không quá để ý đến ánh mắt của người khác, không phải lúc nào cũng đem chuyện sai gán hết lên trên người bất kể bản thân có làm sai hay không. Trên thực tế tôi lại không thể làm được, vẫn sẽ luôn để ý đến ánh mắt của người khác, để ý đến mức tâm tình bị ảnh hưởng, mà thật ra có rất nhiều chuyện vặt vãnh hoàn toàn không cần phải để ý tới.

Tôi là một người hướng nội mắc bệnh tự ti nghiêm trọng, luôn có cảm giác mình làm không tốt, mình chẳng làm được gì hay ho cả. Lần nữa nhắc nhở bản thân sao?? Tâm rộng mở sẽ thấy vui vẻ hơn, hoàn mỹ chỉ là thứ để ngắm chứ không phải là mục tiêu. Ở trong cuộc sống, tôi có thể vì một chuyện nhỏ nhỏ mà vui sướng, hài lòng, rất dễ thỏa mãn, nhưng đồng thời, tôi cũng thường hay hoang mang, mờ mịt, mất mát, bàng hoàng, khổ sở, bị thương, giận dữ, sau đó sẽ cố gắng điều chỉnh tâm tình của bản thân.

Có thể còn phải cần một thời gian rất dài nữa tôi mới sẽ trưởng thành. Sau đó, sau đó hẳn sẽ tốt hơn nhỉ, tôi rất mong đợi đó.

Cuộc sống ở đây đối với tôi mà nói thì rất đặc biệt, chân thành cầu nguyện, chúc cho mọi người luôn luôn bình an, khỏe mạnh, vui vẻ, lại đây nào, xoa đầu một cái.

Cảm tạ. =w=

2. Chương 2: Tiếp Tục Phát Triển

Trương Tự Minh lần đầu tiên nhìn thấy một nụ cười ngập đầy râu quai hàm như thế này, lồng ngực hẫng một chút, sau đó mỉm cười lại với đối phương.

Mấy ngày sau, Trương Tự Minh lại phải tăng ca. Lần này hẳn gọi điện thoại trước cho tài xế taxi.

“Tôi bây giờ đang ở đường XX, khoảng mười phút sau sẽ đến chỗ anh.”

Trong điện thoại vẫn truyền đến giọng nam vang vang... tạm thời có thể coi là tục tăng đi, nhưng vẫn nhiệt tình như trước. Sự nhiệt tình của đối phương khiến cho đáy lòng của Trương Tự Minh ấm áp hẳn lên.

Những thứ đồ đạc trong xe khiến cho Trương Tự Minh chú ý mấy hôm trước vẫn còn y nguyên, rõ ràng cả chủ xe lẫn tài xế đều không ngại, Trương Tự Minh kiểm chế ánh nhìn, cố gắng không để ý.

Đến nhà, trả tiền, thối lại, viết phiếu. Lúc xuống xe Trương Tự Minh không quên quay đầu lại, “Cảm tạ sự phụ.”

“Đừng khách sáo, đi thông thả nhé.”

Vẫn là nụ cười tươi ngập đầy râu quai hàm ấy.

Khoảng thời gian ban đầu, Trương Tự Minh vẫn đang đợi, đợi một ngày nào đó hẳn gọi điện cho Quý Cường, Quý Cường sẽ từ chối hẳn, nói rằng “Tôi hiện giờ không qua được, anh gọi cho người khác đi”, thế nhưng dự đoán này mãi vẫn không trở thành hiện thực. Mỗi một lần, bất luận là thời gian nào, bất kể thời tiết ra sao, hễ nhận được điện thoại của Trương Tự Minh, Quý Cường không biết đang ở nơi nào đều sẽ chạy tới đợi Trương Tự Minh ở dưới lầu.

Một thời gian sau, ấn tượng của Trương Tự Minh đối với Quý Cường có chút thay đổi.

Không cần quan sát kỹ cũng có thể rút ra được kết luận, Quý Cường là một người đàn ông rói tinh rói mù, lộn xộn vô cùng, quần áo lôi thôi, mặt thì đầy râu, nhưng không thể không thừa nhận, đây là một người tốt vô cùng nhiệt tình. Trong đêm khuya, một mình chờ đợi dưới lầu công ty, mỗi lần nhìn thấy ánh đèn xe taxi dần dần lại gần, ngực của Trương Tự Minh sẽ có cảm giác rất khác thường.

Phải, đây là quan hệ làm thuê ngán ngùi, một bên trả tiền, một bên cung cấp dịch vụ, thế nhưng, so với các kiểu làm thuê, sự ỷ lại của bên này và sự nỗ lực của bên kia trong mối quan hệ này là không thể phủ nhận.

Trương Tự Minh và Quý Cường, có thể nói là hai người hoàn toàn xa lạ, không hề hiểu rõ lẫn nhau, nhưng bởi vì dưới tình huống thường xuyên phải gặp mặt khá cố định, dù không nói chuyện nhiều nhưng sự tín nhiệm dành cho đối phương đang ngày một lớn hơn. Dù không biết rõ bối cảnh của đối phương, tâm lý đề phòng cũng đã dần dần biến mất. Ngoài miệng không nói, nhưng trong lòng cũng đã bắt giắc coi đối phương như một “bạn bình thường” rồi.

Sau khi cuộc kiểm tra nội bộ công ty chấm dứt, tần suất tăng ca của Trương Tự Minh giảm dần, hẳn không muốn khiến cho công việc ca đêm của Quý Cường bị trễ nãi cho nên đã chủ động gọi điện thoại thông báo chuyện này cho đối phương biết.

“Trong khoảng thời gian này đã làm phiền anh rồi.” Trương Tự Minh nói lời cảm ơn qua điện thoại.

“Thật là, anh quá sức khách sáo rồi.”

Từ trong giọng của Quý Cường, Trương Tự Minh nghĩ rằng y sẽ không lưu ý đến chuyện này. Quả nhiên đây cũng chỉ là một chuyện làm ă. Nghĩ đến sau này bản thân phải khổ sở chờ xe trong bóng tối, Trương Tự Minh cảm thấy hơi đau đầu, hẳn thử thăm dò nói rằng: “Sau này tôi chắc sẽ không còn phải tăng ca, nhưng mà dù không thường xuyên như khoảng thời gian này, tôi có khi vẫn...”

Không đợi Trương Tự Minh nói xong, Quý Cường đã xen vào lời hẳn: “Anh cứ gọi điện thoại cho tôi là được.”

Giọng nam tục tăng vẫn tràn đầy nhiệt tình như mọi khi, khiến cho Trương Tự Minh rất an tâm.

“Cảm ơn Quý sư phụ.”

Hôm nay, Trương Tự Minh lại phải tăng ca.

Ngồi trên xe của Quý Cường, Trương Tự Minh nói với y: “Làm phiền anh chở tôi đến đường XX.”

Quý Cường liếc nhìn đồng hồ ở trên xe, “Đã trễ thế này anh còn không về nhà à?”

Từ trước đến giờ Trương Tự Minh luôn luôn về thẳng nhà.

“Đói bụng...”

Lúc bảy giờ Trương Tự Minh đã ăn một chút, sau đó cứ vùi đầu vào công việc, hiện tại đã hơn mười một giờ, thức ăn trong bụng đã sớm tiêu hóa hết.

Xe chạy đến chợ đêm phụ cận, sau khi trả tiền xong, Trương Tự Minh nhìn thấy Quý Cường cũng xuống xe, không khỏi nghi ngờ nhìn y.

Quý Cường giải thích: “Tôi cũng đói bụng.”

“Vậy cùng nhau đi ăn.”

Ngồi song song ở băng ghế dài trước quầy ăn vặt, hai người đàn ông tự túc ăn khuya. Trương Tự Minh ăn một chén cháo cá phiến, thêm một lồng bánh bao, Quý Cường gọi một phần cơm chiên.

“Các anh là tài xế lái xe đêm, buổi sáng mấy giờ sẽ giao ban?” Trương Tự Minh hỏi.

“Bảy giờ.”

Chẳng trách bây giờ y lại muốn ăn, còn phải lái xe cả một buổi tối kia mà. Trương Tự Minh đưa lồng bánh bao của mình sang cho Quý Cường, “Tôi ăn không hết, anh ăn thêm hai cái bánh bao đi.”

Lúc làm như vậy, Trương Tự Minh có chút lo lắng, sợ rằng đối phương sẽ từ chối, không nghĩ tới Quý Cường lại gấp bánh bao cắn một miếng, “Ừ, mùi vị không tệ.”

“Nơi này cách nhà của tôi rất gần, tôi thường hay đến đây ăn.”

Thấy thức ăn của Quý Cường có hơi khô, Trương Tự Minh kêu chủ quán mang đến cho Quý Cường một ly trà. Quý Cường chỉ uống gần nửa ly, Trương Tự Minh lại hỏi y, “Sao không uống nhiều hơn một chút?”

“Không dám uống nhiều trà hay nước, lái xe không tiện.”

Trương Tự Minh nghe xong hơi chững một lát, làm tài xế taxi cũng thật khổ cực.

“Trên xe tôi cũng có nước.” Chú ý đến vẻ mặt của Trương Tự Minh, Quý Cường gượng cười nói.

Nghĩ đến cái ly nhựa mòn có chứa chất lỏng màu sắc mập mờ ở bên trong, khóe miệng Trương Tự Minh bỗng co rút lại.

Ăn xong đồ ăn khuya, Quý Cường giành phần trả tiền, Trương Tự Minh mấy lần cảm đều không được. Nói lời cảm ơn với đối phương, Trương Tự Minh không khỏi trầm nghĩ: Người đàn ông này cũng quá mức nhiệt tình nhỉ.

Trong lòng Quý Cường hoàn toàn không thèm để ý bữa ăn này là do ai trả tiền. Xem ra đối với Quý Cường, làm ăn là làm ăn, bạn bè là bạn bè. Khi hai người sống vai cùng ngồi ăn khuya ở trên băng ghế, y đã xem Trương Tự Minh như bạn của mình. Sau đó Quý Cường đưa Trương Tự Minh đến trước cửa chung cư, đoạn đường ngắn ngủi này y không lấy tiền của hắn.

“Cám ơn anh.” Sau khi xuống xe Trương Tự Minh quay lại nói, lần này, hắn nói thật to với Quý Cường, đổi từ “sư phụ” thành “anh”.

Quý Cường toét miệng cười một cái, trong đồng râu lộ ra hàm răng trắng bóc chính tề, “Đi thông thả nhé.”

Ngay lúc Trương Tự Minh xoay người quay đi, radio trong xe Quý Cường lại phát ra tin tức dự báo thời tiết ngày mai.

“Tiết trời ngày mai có nắng.”

Lúc đi vào trong chung cư, Trương Tự Minh dừng bước xoay người lại, trong tầm mắt, ánh đèn của chiếc taxi màu đỏ vẫn còn sáng. Chiếc xe dần biến mất trong bóng đêm, Trương Tự Minh ngẩng đầu lên nhìn trời, tự mình lầm bầm, “Ngày mai lại là một ngày đẹp trời.”

3. Chương 3: A?

Từ sau hôm cùng nhau ăn khuya, lúc ngồi trong xe Quý Cường, hai người bắt đầu cùng nhau nói chuyện phiếm. Tùy ý tán gẫu đôi chút, trò chuyện về tin tức gần đây trong nước, cũng không nói gì nhiều. Một hôm nào đó, hai người phát hiện ra bọn họ bằng tuổi nhau, đề tài trò chuyện bỗng trở nên phong phú trên trời dưới đất, từ nói chuyện phiếm ngắn gọn bỗng chuyển sang trò chuyện huyền thuyên cho tới khi về đến tận cổng chung cư.

Tài xế taxi ngày nào cũng chạy ngoài đường, tin tức gì cũng nghe được, nhiều lúc Trương Tự Minh cảm thấy Quý Cường tựa như một nửa cái radio, đề tài gì cũng chọt vào được mấy câu.

Trương Tự Minh nghe, Quý Cường nói. Dần dần, hai người phát hiện ra bọn họ có rất nhiều tiếng nói chung. Có lẽ chính bởi cơ duyên bằng tuổi, không có khoảng cách gì, chuyện hắc đã trải qua thì y cũng đã từng trải qua, sở thích cũng tương tự nhau.

Về sau trò chuyện lại phát hiện, thì ra bọn họ đã từng xem qua những bộ phim giống nhau, cùng thích phong cách nhạc đang lưu hành, từng như nhau đọc qua những tựa sách quen thuộc, lúc nhỏ cũng từng chơi những trò chơi tương tự.

Cộng hưởng gia tăng khiến cho mức độ thân thiết không ngừng tăng lên.

Trong lòng Trương Tự Minh dần dần chẳng còn ác ý với khuôn mặt đầy râu ria lộn xộn của người đàn ông kia nữa, thậm chí có thời điểm hắn đang nghỉ ngơi trong ngày bỗng dừng lại nhớ tới y, nghĩ xem hiện giờ y đang làm gì, hẳn là đang lái xe trên đường chính.

Không thể gọi điện thoại, bởi vì – y đang lái xe mà.

“Anh có ngày nghỉ không?”

Hôm nay, Trương Tự Minh lại ngồi xe Quý Cường để về nhà.

“Có, mỗi tuần nghỉ một ngày.”

Có muốn cùng tôi đi xem phim không? Lời mời đã chạy đến bên môi nhưng lại bị Trương Tự Minh nuốt vào. Quá mất tự nhiên! Một người đàn ông hẹn một người đàn ông khác trong ngày nghỉ. Nếu như y từ chối, nếu như y không phải là “đồng chí”, vậy thì...

Vẫn còn cẩn thận như thế làm gì, bởi vì đã có hảo cảm đối với y, bởi vì đã có sự tín nhiệm, cho nên không muốn bị y ghét bỏ.

Sắp tới có chiếu một bộ phim mà Trương Tự Minh rất thích, hắn muốn đi xem, người đầu tiên mà hắn nghĩ tới để rủ đi cùng lại là Quý Cường. Quý Cường cũng thích bộ phim này. Lời mời của Trương Tự Minh cứ lặn lộn trong lồng ngực của hắn suốt hai ngày, hắn không muốn mời người khác, không phải bởi vì không thể mời đồng nghiệp hay bạn bè của hắn, mà bởi vì, bọn họ không phải là Quý Cường.

Tìm cái cớ bị công ty bắt làm việc đến tám giờ, Trương Tự Minh gọi điện thoại cho Quý Cường.

“Anh...”

Ngồi trên xe, nhìn bóng lưng của người tài xế, Trương Tự Minh rốt cục không nhìn được nữa.

‘Gì thế?’

“À, nghe nói có bộ phim...”

Không đợi Trương Tự Minh nói xong, Quý Cường đã tiếp lời, “Là XXX, tôi biết, đang chiếu đó.”

“Ừ, phải.”

Trọng tâm câu chuyện đến đây chấm dứt, Quý Cường không nói thêm gì nữa, cũng không hề đón lời nói tiếp về đạo diễn, diễn viên hay là nội dung phim, Trương Tự Minh tựa như mèo cào lên ngực.

Tại sao y không nói tiếp vậy?! Không phải bình thường y đều mở rộng đề tài hay sao?!

“Anh có rảnh để đi xem không?” Trương Tự Minh nín hết nửa ngày, mắt thấy sắp về đến nhà, rốt cục cũng hỏi ra. Lời vừa ra khỏi miệng mặt đã nóng hổi, thầm nghĩ may là hiện giờ đang tối thui, đối phương không thể nhìn thấy.

“Tôi hả, muốn đi chứ.” Quý Cường đỉnh đạc trả lời.

“... Cùng nhau đi?”

“Được.”

Đối phương sảng khoái đáp ứng ngược lại khiến cho Trương Tự Minh có cảm giác không thật. Ủa, y cứ vậy mà đồng ý sao? Y không cảm thấy kì quái à? Y không thấy vô cùng kinh ngạc khi nhận được lời mời của một người đàn ông sao?

“Ngày nào đi?” Quý Cường hỏi.

Trương Tự Minh nhớ thật nhanh trong đầu ngày chiếu phim, “Chín giờ tối thứ năm.”

“Ừ.”

Về đến nhà, Trương Tự Minh ngồi trên ghế salon suy nghĩ hết nửa ngày. Tên kia rốt cuộc có ý gì đây, y hiểu hay không vậy? Suy đi nghĩ lại vẫn chẳng có kết luận.

Tối thứ năm, Trương Tự Minh hẹn Quý Cường ở trước cổng rạp phim. Đứng xa xa thấy một bóng hình quen thuộc đi đến, Trương Tự Minh không khỏi âm thầm nhủ mày. Tên đàn ông kia vẫn không chịu thay đổi tính tình bừa bộn, không kể lúc lái xe y ra làm sao, ngay cả lúc đi ra ngoài cũng chẳng hề sửa soạn chút nào.

Đây có được coi là hẹn hò không? Trương Tự Minh thầm hỏi, sau đó quăng vấn đề này ra sau đầu.

Hai người cùng đi vào rạp chiếu phim.

Quả nhiên, hai người rất hợp ý cùng thích bộ phim này, ý kiến đồng nhất. Lúc bước ra khỏi rạp phim, Trương Tự Minh rút ra được kết luận này. Hắn cảm thấy rất đáng giá! May mà hắn hẹn Quý Cường, chứ nếu rủ người khác đi xem hoặc đi xem một mình chắc chắn sẽ không có được cảm giác “thoải mái” như thế.

Sau cảm thấy trò chuyện vẫn chưa đủ, Trương Tự Minh đề nghị: “Chúng ta cùng đi ăn khuya đi.”

“Được.”

Bữa ăn khuya này tốn gần hai giờ đồng hồ. Hai người ngồi ở quán trà bên cạnh nhà hàng trò chuyện vô cùng vui vẻ, thoải mái nói thẳng ra những suy nghĩ trong lòng, đồng thời cảm thấy tìm được một đồng minh thật tốt vô cùng!

Càng trò chuyện càng đi sâu, rốt cục nói đến chuyện trọng tâm – cảm nhận về đối phương.

“Hồi trước, làm sao anh biết người đợi anh ở dưới lầu chính là tôi, lỡ như đó là người khác thì sao?” Trương Tự Minh hỏi, hắn vẫn chưa nhớ ra cảm giác đâm lao thì phải theo lao khi lần đầu tiên nhìn vào cửa sổ xe của Quý Cường.

Quý Cường suy nghĩ một chút, “Không biết, khi đến đó thấy ở đằng xa có người đang đứng đợi, tôi cũng đoán hắn đó là anh.”

“Lỡ như chờ nhầm người thì anh biết làm sao hử, hơn nữa anh còn không thèm hỏi địa chỉ nhà tôi là gì.”

“Trước đó có người đã nói cho tôi biết rồi.”

“Anh khẳng định chắc chắn thế à?” Trương Tự Minh hỏi.

Quý Cường cười ha ha, rốt cuộc cũng chịu trả lời.

“Thời gian đầu, tôi cũng không quá muốn nói chuyện với anh.”

“Vì sao vậy?”

“Bởi vì thoát nhìn biểu cảm của anh rất nghiêm túc.” Quý Cường thẳng thắn nói, “Anh đó, đứng ở chỗ ấy, mặc áo vest mang giày da, sống lưng thẳng tắp, tay mang túi đựng công văn, vô cùng ngay ngắn, vừa nhìn đã biết là người lịch sự, làm việc cực kì nghiêm túc. Trong lòng tôi nghĩ, những đề tài mà anh nói ra chắc chắn tôi sẽ không muốn nghe. Không ngờ về sau lại phát hiện, thì ra chuyện gì anh cũng nói được, ha ha.”

Quý Cường nói không sai, Trương Tự Minh chính xác là loại người như vậy. Áo sơ mi lúc nào cũng phải buộc đủ hàng nút không thiếu một hạt, áo vest không được có một nếp nhăn, văn kiện trên bàn luôn luôn phải được sắp xếp thật chỉnh tề, ký tên lúc nào cũng ký ở một chỗ cố định.

Trương Tự Minh cười cười, “Anh biết tôi có cảm nhận như thế nào về anh không?”

“Nói nghe thử.”

“Rối tinh rồi mù, lung tung lộn xộn.”

Nghe xong tám chữ đánh giá này, Quý Cường cười ha hả, Trương Tự Minh không biết đây coi như là y cam chịu không thể phản bác, ngược lại lại thấy y đang thắng thế.

“Muốn nghe nữa không?”

Quý Cường gật đầu, “Nói tiếp đi.”

“Khoan nói những chuyện khác, trước tiên nói một tí về xe của anh đi, vài bọc ghế ngồi phía sau cho đến bây giờ vẫn chưa được chỉnh trang gọn gàng, anh nếu cũng ngồi thì phải sửa sang nó một chút chứ, cửa hàng bán đầy cả ra, động tay một chút là xong rồi, vậy mà anh cũng không chịu làm. Còn nữa, đồng hồ anh chất ở phía sau xe, nào là hộp khăn giấy, bình nước uống, báo cũ, còn xài hay không vậy, không xài thì chất ở đó cho ai nhìn; tạp chí trên xe cũng bẩn đến vậy, anh cảm thấy có ai muốn đọc không? Đổi sang cuốn mới hơn không được à?”

Một lèo nói hết những suy nghĩ trong lòng bấy lâu, Trương Tự Minh cảm thấy rất thoải mái, thấy Quý Cường sờ gáy cười cười, Trương Tự Minh lập tức hiểu ra. Quý Cường biết rõ những điều này, y không phải lười, mà đây đã trở thành thói quen, cá tính y như vậy, trong mắt y không nhìn thấy đồng hồ đồng này, không chú ý thì cũng chẳng bao giờ sửa sang lại.

“Tìm thời gian rảnh dọn dẹp chút đi!”

“Hầy.”

Nghe Trương Tự Minh ra lệnh như vậy, trong lòng Quý Cường vậy mà lại không hề cảm thấy tức giận, một chút khó chịu cũng không có, ngược lại cảm thấy Trương Tự Minh có thể dùng giọng điệu như vậy để nói chuyện với y chứng tỏ tình cảm của hai người đã trở nên thân cận.

Tự Minh cũng không coi là người ngoài mà. Quý Cường nghĩ như vậy.

Mấy ngày sau, lúc Trương Tự Minh lên xe phát hiện ra Quý Cường đã dọn dẹp xe taxi. Hộp khăn giấy vẫn còn đó nhưng đã đổi sang hộp mới, chai rỗng hay tạp chí cũ đều đã được vứt đi, túi vỏ mì ăn liền cũng đã biến mất không còn dấu vết, bên trong xe được quét dọn gọn gàng, có điều cái bọc ghế vẫn chưa được trải chỉnh tề.

Trên đường xe đưa Trương Tự Minh về đến nhà, Trương Tự Minh tự mình chỉnh lại vài bọc ghế, từ trong kính chiếu hậu nhìn thấy eo của Trương Tự Minh di chuyển trong không gian nhỏ hẹp, Quý Cường nói: “Anh để đó đi, tôi thấy rồi, để đấy tôi tự làm.”

Trương Tự Minh quở trách: “Anh thấy được sao lại không bọc cho tốt hả!”

Quý Cường cười một tiếng, lát sau y nói: “Anh nghiêm khắc quá nhỉ...”

Trương Tự Minh không hề khách khí mà rằng: “Cái gì mà ‘anh nghiêm khắc quá’ hả! Anh dọn dẹp sạch sẽ thì người ngồi trên xe của anh cũng sẽ cảm thấy thoải mái, nhiều khi có ấn tượng tốt với anh. Không được khinh thường tiểu tiết! Sao hả, anh cho anh chỉ là một cá thể thôi ư? Sai! Anh là đại biểu cho hình tượng của những chiếc xe taxi! Nếu như du khách từ nơi khác đến hoặc nhân viên đến đây công tác, nhìn thấy xe anh như thế này, họ sẽ cho rằng xe taxi nào cũng như thế này, lộn xộn bừa bãi, sinh ra hiểu lầm, anh vậy mà lại gây họa bôi nhọ đến cả đồng nghiệp của mình.”

Quý Cường nghe đến đây, nghiêng người lệch mặt.

“Nghiêm trọng đến vậy sao?”

“Phải!”

“Chắc, anh nói hết như sếp luôn.” Quý Cường nhin không được chắc lưỡi.

Trương Tự Minh liếc y một cái, hẳn biết Quý Cường biết rõ hẳn chỉ là một viên chức tầm thường, hẳn nghiêm mặt nói: “Sao, tôi nói sai rồi?”

“Không, không. Anh đúng, anh nói hoàn toàn đúng.”

“Sau này phải chú ý!”

“Dạ biết.”

Sau khi đưa Trương Tự Minh về đến nhà, Quý Cường ngồi trong xe suy nghĩ, không biết từ lúc nào, y đã bắt đầu đối với những lời của Trương Tự Minh nói gì nghe nấy, đây là tại sao chứ? Bởi vì hẳn nói có lý sao? Thật ra cũng không hoàn toàn là vì lý do này đi.

Quý Cường vốn lười biếng, bắt đầu có cảm giác bị người ta khống chế, dĩ nhiên, đây không phải là cảm giác xấu. Không muốn phản ứng, lúc bị Trương Tự Minh quở trách, y còn có chút cảm giác mỹ mãn.

Đây là vì sao vậy!?

Vài ngày sau Trương Tự Minh gọi điện thoại cho Quý Cường, cũng không phải là để gọi xe mà là dặn Quý Cường nếu có lái xe ngang qua công ty của hẳn thì gọi cho hẳn một tiếng, hẳn có chuyện cần gặp y.

Quý Cường cho rằng hẳn có chuyện gì quan trọng, một mạch chạy tới. Trương Tự Minh chạy từ trên lầu xuống, giao cho Quý Cường một túi lớn.

“Đây là cái gì vậy?” Quý Cường nhận lấy cái túi nặng trĩu, hỏi.

“Mua đệm cho anh.”

“Đệm?”

Trương Tự Minh mua cho Quý Cường một bộ đệm dành cho xe ô tô, chuyên dùng để đặt ở chỗ ngồi phía sau xe. Hai mùa đông – hạ có thể dùng hai mặt gối, mùa hạ dùng mặt trúc, mát lạnh như sợi đay vậy, còn mùa đông thì dùng mặt nhung.

Biết rõ đây là thứ gì, Quý Cường nói: “Không phải tôi cũng có mua rồi sao?”

“Mùa hè nóng muốn chết, ngồi đệm trúc thoải mái hơn chứ, mùa đông cũng thế.”

“Giá cả thì sao?” Quý Cường thốt lên, lập tức nhận được ánh mắt xem thường của Trương Tự Minh, y rụt cổ lại, không dám lên tiếng nữa.

“Tiểu tiết sẽ quyết định thành bại!”

Quý Cường yên lặng, trong lòng âm thầm gào thét: Tôi là tài xế lái xe taxi, không phải làm CEO, sao cứ phải nghiêm trọng như vậy. Bất quá y không dám nói ra.

Trương Tự Minh nhìn biểu cảm tủi hờn trên khuôn mặt Quý Cường, trong lòng cảm thấy rất thú vị, tâm tình tốt vô cùng. Người này nhìn vừa tục tũn vừa thô lỗ, tưởng như là một người không để chọc vào, nhưng thật ra thì... rất dễ ăn hiếp mà.

4. Chương 4: Anh Đứng Dẫn Một Chút Được Không?

Trương Tự Minh nhìn biểu cảm tủi hờn trên khuôn mặt Quý Cường, trong lòng cảm thấy rất thú vị, tâm tình tốt vô cùng. Người này nhìn vừa tục tũn vừa thô lỗ, tưởng như là một người không để chọc vào, nhưng thật ra thì... rất dễ ăn hiếp mà.

Nhận lấy quà từ Trương Tự Minh, Quý Cường nghĩ rằng y nhất định phải tặng lại hần món quà đáp lễ. Nhưng y suy nghĩ mãi cũng chẳng biết nên đáp lễ bằng quà gì mới tốt. Đối với Quý Cường mà nói, Trương Tự Minh vẫn mang đến cho y chút cảm giác “sinh vật ngoài hành tinh”, là một người không dễ để lấy lòng.

Đến thứ sáu, Trương Tự Minh nhận được điện thoại của Quý Cường. Giọng nam thô lỗ luôn truyền đến từ đầu kia điện thoại hôm nay bỗng dừng lại lú ra lú rú.

“Anh... Cuối tuần này... Ừm... Cái gì đó...”

“Có chuyện gì nói mau!” Trương Tự Minh nhìn chăm chăm vào màn hình máy tính, nắm chặt cây bút trong tay. Biết Quý Cường nhất định là đang muốn nói gì đó, Trương Tự Minh cảm thấy vừa hồi hộp lại vừa chờ mong.

“... Có muốn đến nhà tôi ăn một bữa cơm không?”

Ồ, thì ra là chuyện này. Đi từng bước một, chuyện tốt chuyện tốt. Trương Tự Minh cố gắng che giấu khoe miệng đang cười nói, “Đến chứ.”

Sau khi nhận được câu trả lời khẳng định, Quý Cường vốn đang hồi hộp quên mất tiêu những lời đã chuẩn bị, tựa như chạy trốn mà cúp luôn điện thoại, sau đó lại bắt đầu hối hận. Đầu dây bên kia, Trương Tự Minh sau khi đặt điện thoại xuống âm thầm nghĩ ngợi: Tên này tại sao hôm nay lại ngắn gọn thẳng thắn vậy.

Quý Cường bận rộn hết hai ngày, mua thức ăn chuẩn bị thật kỹ càng.

Lúc bước vào trong nhà Quý Cường, Trương Tự Minh nhìn quanh một chút rồi bật cười. Quả nhiên hết như trong tưởng tượng của hần, trong nhà Quý Cường chẳng khác gì trong xe của y, một đồng lộn xộn ngổn ngang, khắp nơi chất đồ, bừa bộn là từ duy nhất để hình dung lúc này. Nhưng Trương Tự Minh cũng không ngại, tính cách của Quý Cường vốn là như vậy, bản thân y không ngại cũng không quan tâm, đồng thời, ở trước mặt hần y cũng chẳng hề che giấu hay giả vờ, Quý Cường chính là Quý Cường, rất chân thật. Sự chân thật này luôn khiến cho Trương Tự Minh cảm thấy an tâm.

Ngồi trên ghế salon, Trương Tự Minh tiện tay lấy áo thun và áo khoác đang vắt trên lưng ghế xuống gấp gọn gàng, liếc nhìn sang gương mặt đang tươi cười ở bên cạnh, Quý Cường hình như là đang xấu hổ, cũng như có chút không quan tâm, Trương Tự Minh nhìn không được nghĩ thầm: Tại sao tôi lại vừa mất một người như anh chứ.

Thừa dịp Quý Cường đang nấu cơm ở trong bếp, Trương Tự Minh đi vòng quanh phòng xem xét.

Quý Cường đã làm tài xế khá nhiều năm, từng chạy xe đường dài để vận chuyển, sau khi có được ít tiền, y mượn thêm từ bạn mình một ít rồi lấy một chiếc taxi. Vốn là định thuê người khác lái thay, sau lại chuyển thành mượn tài xế khác chạy ca sáng, y chạy ca đêm. Sau khi trả hết nợ, y vẫn còn lại được ít tiền. Phòng ở được bạn bè giới thiệu cho thuê, tiền thuê cũng ổn, hoàn cảnh sống không quá kém.

Dọn cơm nước lên bàn, Quý Cường ân cần nhường ghế cho Trương Tự Minh ngồi, gấp thức ăn cho hần, nhìn hần ăn, chờ hần đánh giá.

Ăn vài miếng rau xào, Trương Tự Minh liếm liếm đầu đũa. Động tác này nhìn qua tưởng chừng như vô ý, trong mắt Quý Cường lại trở thành “tà ác” vô cùng, Quý Cường mất tự chủ tim đập ầm ầm, cả người căng thẳng, âm thầm suy nghĩ: “Quái thật, đã biết rõ y là một người lịch sự nề nếp, tại sao bây giờ nhìn thấy hần ngồi ở đó, mặc áo thun cổ tròn, dáng vẻ thông thả thoải mái, đột nhiên lại trở nên... Hình như có chút gì đó khác lạ.

Thấy Quý Cường trở mặt ra nhìn mình, Trương Tự Minh im lặng một chút rồi nói ra bốn chữ.

“Tay nghề bình thường.”

Giọng của Trương Tự Minh bình tĩnh khẳng định, trong lòng Quý Cường có cảm giác muốn đập đầu vào tường. Y vốn là người độc thân, tay nghề nấu cơm như vậy đã là không tệ rồi.

“Ồ... Rõ ràng ăn cũng tạm được mà.” Quý Cường đưa đũa gấp thức ăn, tự mình ăn một miếng.

Trương Tự Minh cười một tiếng, không nói gì, tiếp tục ăn cơm.

Quý Cường nhỏ giọng nói: “Ăn không ngon sao anh còn ăn.”

Ồ hay, đây là đang làm nũng đó hả? Trương Tự Minh nghiêm túc, “Tôi có nói ăn không ngon sao?”

“Ừa, anh rõ ràng...”

“Chỉ là nói tay nghề anh bình thường, không phải tôi chê dở.”

Nói như vậy tức là ăn cũng được nhỉ. Tâm tình Quý Cường phút chốc biến đổi.

Nhìn biểu cảm của người đàn ông ngồi trước mặt mình chuyển qua đổi lại, Trương Tự Minh cảm thấy rất muốn cười. Y chân thật giản đơn, đáng yêu vô cùng.

Ăn cơm xong, Quý Cường đi rửa chén, Trương Tự Minh bắt đầu dọn dẹp phòng hộ Quý Cường. Hắn đến giờ đã không chịu nổi nữa, nhất định phải dọn dẹp mớ hỗn độn này cho sạch sẽ.

“Này này, anh để đây, để yên đây, để tôi dọn.” Quý Cường thấy Trương Tự Minh đang dọn dẹp phòng, vội vã từ bếp chạy ra.

Trương Tự Minh đưa tay ngăn y lại, “Anh thôi đi, chờ anh dọn hả, chờ anh thì biết đến năm tháng nào đây?”

“Tôi dọn ngay bây giờ, dọn liền luôn.”

“Đi rửa chén đi. Anh dọn chỗ này thì lấy ai rửa chén?”

Quý Cường sờ gáy cười khỏ, sau đó đi vào trong bếp.

Ở nhà Quý Cường ngày người cả ngày, lúc sắp về Trương Tự Minh quay đầu nói một câu, “Ngày khác anh cũng đến nhà tôi chơi đi.”

Những lời này khiến cho Quý Cường dắc ý hồi lâu.

Đến ngày nghỉ, Quý Cường đến nhà Trương Tự Minh chơi, lúc bước vào nhà Quý Cường chỉ có một cảm giác – rất chỉnh tề. Chỉnh tề tựa như người đàn ông đang đứng trước mặt y vậy, gọn gàng ngăn nắp, cẩn thận kỹ lưỡng.

“Trời, nhà anh nhìn như khách sạn ấy.”

Quý Cường đi vòng vòng quanh nhà Trương Tự Minh rồi nói.

Trương Tự Minh mang lên một ly trà đặt ở trước mặt Quý Cường, thuận tiện liếc y một cái. Khách sạn!? Anh cho là ai cũng có thể tới đây sao? Hừ.

Lúc ăn cơm, trong lòng Quý Cường âm thầm thừa nhận, tay nghề của Trương Tự Minh cũng hết như hắn vậy, món ăn từ màu sắc đến mùi vị đều tuyệt hơn của y rất nhiều. Quý Cường lặng lẽ quan sát Trương Tự Minh, cứ tưởng người đàn ông sạch sẽ tựa như không vướng bụi trần này sẽ tránh xa mùi khói dầu trong bếp chứ. Nếu như không phải được nếm tận miệng món ăn của hắn, Quý Cường sẽ cho rằng hắn là loại người mười đầu ngón tay không dính nước mùa xuân, ở trong nhà cùng lắm là giặt đồ và quét dọn.

Con người không thể nhìn vào bề ngoài mà đánh giá nhỉ.

“Thế nào?” Lúc xới cơm, Trương Tự Minh hỏi một câu.

“Ừm, ăn ngon, ngon lắm.”

Xới cho Quý Cường thêm nửa chén cơm, Trương Tự Minh cầm chén đưa cho y, nhìn khuôn mặt tươi cười của Quý Cường rồi nhìn y vui đùa lừa cơm. Cách ăn của Quý Cường rất dễ thương, không hề thô lỗ, nhìn y ăn sẽ khiến cho người ta có cảm giác đang nuôi con thú cưng nhỏ, nhìn không được muốn sờ đầu tóc ngắn tựa như con nhím kia.

Nếu như Quý Cường thích, Trương Tự Minh rất tình nguyện mà thường xuyên nấu cơm cho y ăn.

“Tôi nên mời lại anh một bữa.”

Lúc nói ra lời này Quý Cường đã hoàn toàn quên mất lúc trước chính y là người đã rủ hắn về nhà ăn cơm.

Mời nữa? Trương Tự Minh nghe xong câu này, nhìn Quý Cường một cái.

Nếu nói về chuyện ăn, tôi ngược lại muốn nếm thử mùi vị của anh hơn. Trong lòng Trương Tự Minh bắt đầu có tâm niệm gian ác, hẳn bỗng phát hiện ra ý niệm của hắn đối với Quý Cường mỗi lúc đã một sâu hơn rồi.

5. Chương 5: Hồ Đồ Rồi Sao?

Nếu nói về chuyện ăn, tôi ngược lại muốn nếm thử mùi vị của anh hơn. Trong lòng Trương Tự Minh bắt đầu có tâm niệm gian ác, hẳn bỗng phát hiện ra ý niệm của hắn đối với Quý Cường mỗi lúc đã một sâu hơn rồi.

Thời gian làm việc của tài xế lái taxi ban đêm và công nhân viên chức không giống nhau, muốn hẹn nhau phải canh thời gian thật chuẩn, lúc hai người cùng nhau ngồi ăn cơm đã là chuyện của nửa tháng sau.

“Hôm nay tôi được nghỉ.” Lúc nhận được điện thoại, Quý Cường cho rằng Trương Tự Minh phải tăng ca.

“Tôi biết, cho nên tôi mới gọi cho anh. Cùng nhau đi ăn khuya không?”

Trương Tự Minh mời, Quý Cường không chút do dự mà đáp ứng. Hai người uống rất nhiều bia, càng uống bước chân của Quý Cường càng lảo đảo.

“Tửu lượng của anh không tốt chút nào, lúc này mới chỉ là uống bia, nếu như đổi thành rượu để chắc anh đã sớm xỉu rồi.” Trương Tự Minh đỡ lấy Quý Cường, cười nói.

Quý Cường liếc mắt nhìn Trương Tự Minh, âm thanh hàm hồ lẩm bẩm, “Không nghĩ tới tửu lượng của anh lại tốt như vậy...”

Trương Tự Minh chưa bao giờ uống say. Không biết có phải là do thể chất hay không, dù cho uống nhiều rượu đến mấy hắn cũng không say, suy nghĩ vẫn luôn luôn rõ ràng. Do đó ở công ty hắn luôn bị phòng ban đùn đẩy đi uống rượu xã giao.

Đỡ Quý Cường lên xe taxi, Quý Cường mờ mịt quay đầu, “... Tôi đang đi đâu đây... Uống tiếp nào...”

“Đến nhà của tôi.”

“Ồ.” Trong đầu mơ hồ hiện lên hình ảnh căn nhà sạch sẽ của đối phương, trong tiềm thức cho y biết đây là một nơi an toàn, Quý Cường hừ một tiếng rồi gục đầu trên vai Trương Tự Minh.

Tha con mèo say khướt về phòng đặt lên giường, Trương Tự Minh ngồi ở cạnh giường nhìn Quý Cường đang nằm mê mết. Quý Cường trời sinh lông xoắn, râu mọc um tùm. Trương Tự Minh nhìn chằm chằm Quý Cường hồi lâu, cười mà tưởng tượng bộ dáng y khi cạo hết đồng râu này đi. Mặc dù lời thôi lếch thếch, nhưng trong mắt Trương Tự Minh, Quý Cường chẳng đáng ghét chút nào, hẳn thích người đàn ông da màu lúa mạch khỏe mạnh này.

“Này...” Trương Tự Minh nhỏ giọng gọi.

“Hà?...”

Nhìn ánh mắt mờ mờ ngấm men say của đối phương, Trương Tự Minh dò xét tâm tư của chính mình.

“Tôi thích anh...”

Thỏ lộ với một người đang say, nói cho cùng, trong lòng hắn vẫn có đôi chút sợ hãi, sợ nhìn thấy sự cự tuyệt từ trong đáy mắt của đối phương.

“Ừ...” Quý Cường nói không rõ lời, sau đó nhếch miệng cười, “Tôi cũng thích anh...”

Trong lòng ngực của Trương Tự Minh bỗng có thứ gì đó nổ ầm ầm.

“Thật sao? Anh không gạt tôi chứ? Gạt tôi là đồ cún con!” Trương Tự Minh nghiêm túc nhìn Quý Cường, hoài nghi tên này đã say đến mất đi nhận thức.

Quý Cường lại nhếch miệng cười, xoay người nắm lấy tay của Trương Tự Minh, “... Tôi chưa bao giờ gạt anh... Tôi cũng thích anh, thật đó...”

“Anh, cái người này thật là...”

Đèn trong phòng chột tắt, gian phòng bỗng an tĩnh lại, thỉnh thoảng từ trong đó lại truyền ra âm thanh ma sát của quần áo, về sau lại có thêm tiếng người đang thở dốc.

Trong cơn mơ hồ, Quý Cường như ý thức được y đang bị làm sao, lại dường như chẳng hề hay biết. Y biết Trương Tự Minh đang bế y, y không ghét, cũng không muốn cự tuyệt. Hình như có hơi đau, nhưng mà, cũng rất ấm áp và thoải mái.

Từ trong nắng sớm, Trương Tự Minh tỉnh lại, việc đầu tiên của hắn là nhìn sang người bên cạnh.

Quý Cường vẫn đang ngủ, hơi nghiêng người, chân đạp kéo xuống dưới bờ vai y, vóc người y hơi gầy, làn da màu lúa mạch thoát nhìn rất khỏe mạnh. Tối hôm qua so với trong tưởng tượng của hắn tốt hơn rất nhiều, khiến cho hắn muốn thử thêm lần nữa. Nghĩ tới đây Trương Tự Minh không khỏi đưa tay ra, đầu ngón tay chạm nhẹ vào cánh tay của Quý Cường, sau đó thay y kéo chân.

“Ừm...”

Có lẽ là do bị động tác của người bên cạnh ảnh hưởng, Quý Cường rên một tiếng rồi từ từ tỉnh lại. Đầu tiên y nháy nháy mắt mê hoặc nhìn trần nhà, sau đó từ từ quay đầu về phía bên cạnh, ngay lập tức mặt chạm phải mặt của Trương Tự Minh, biểu cảm của Quý Cường bỗng ngưng đọng.

“Tỉnh rồi à?”

Trương Tự Minh nhìn biểu tình phức tạp trên mặt Quý Cường, bỗng cảm thấy buồn cười.

“Ừ, tỉnh rồi...”

“Có đói bụng không?”

Hơi do dự lo lắng một chút, Quý Cường rũ mắt xuống, “Đói...” Lúc này y thật sự rất đói.

“Muốn ăn gì?”

Quý Cường suy nghĩ hồi lâu, gãi gãi đầu tóc ngắn, ầm ừ mãi không ra lời. Y vẫn còn đang ở trong trạng thái nửa tỉnh nửa mê, vô cùng thẹn thùng, hồn còn chưa gọi về, hơn nữa y cảm thấy thái độ của Trương Tự Minh rất ngoài dự đoán. Đương nhiên là Quý Cường không hề hay biết Trương Tự Minh đã bày mưu tính kế với y từ rất lâu rồi, hiện tại thái độ thoải mái cũng là điều bình thường.

“Vậy tôi tùy ý mua nhé.”

“Ừ...”

Thấy Trương Tự Minh đứng dậy bước ra, Quý Cường cuống quýt kéo chăn che thân thể mình lại. Đêm qua lại hiện về trong tâm trí của Quý Cường. Tại sao lại thành ra hai người ôm nhau lên giường thế này? Quý Cường nghĩ mãi không ra, nấp ở trong chăn cắn cắn ngón tay.

Mơ hồ rời giường, hồ đồ mặc lại áo quần, mờ mịt rửa mặt, rồi lại bàng hoàng ăn chút đồ ăn sáng, sau đó Quý Cường chạy thật nhanh về nhà của mình. Y cần thời gian để tâm tư lắng lại, chỉnh đốn suy nghĩ của bản thân.

Tại sao lại lên giường cùng hắn chứ? Hai ngày sau, Quý Cường vẫn không thể suy nghĩ thấu đáo về vấn đề này.

Lại thêm hai ngày qua đi, Trương Tự Minh gọi điện thoại nhưng Quý Cường không nhận một cuộc nào.

Trương Tự Minh có hơi sốt ruột, hắn biết chắc Quý Cường sẽ không vì “sự kiện kia” mà giận hắn, nhưng mà tại vì lúc sau không tháo gỡ nút thắt hiểu lầm giữa hai người cho nên mới dẫn đến kết quả này.

Lúc bị Trương Tự Minh chặn đầu xe ở ngay công ty taxi, Quý Cường tựa như con cún con không có đường thoát, mắt xoay vòng vòng, không chịu tiến lên phía trước. Bộ dạng đáng thương khiến cho tâm tình của Trương Tự Minh trở nên phức tạp.

Y... chẳng lẽ còn chưa đồng ý sao?

Rõ ràng đã nói thích hẳn! Còn dám gạt người là đồ con cún!

“Em tránh mặt tôi sao?” Trương Tự Minh mở cửa xe ra, đi thẳng vào vấn đề.

Bị nói trúng tâm sự, Quý Cường cúi gằm không nói được một lời.

Trương Tự Minh hừ một tiếng, trực tiếp đi tới nắm lấy cổ tay của Quý Cường kéo y ra khỏi cửa chính công ty.

“Đến nhà em, hay nhà tôi?”

Bị hỏi như vậy, Quý Cường giật mình, trước tiên muốn đưa tay ôm lấy cái mông, nhưng khi ngẩng đầu lên lại nhớ ra mình đang ở ngoài đường, lại vội vã thu tay trở về.

Nhìn biểu cảm và động tác kỳ quái của Quý Cường, Trương Tự Minh lại muốn cười.

“Về nhà em, hay nhà tôi?” Trương Tự Minh hỏi lại lần nữa.

Quý Cường lắc đầu như trống bỏi, y cho rằng Trương Tự Minh lại muốn cùng y tái hiện sự tình đêm đó, mặt đỏ bừng bừng.

“Biểu cảm của em như vậy là sao hả! Tôi đang hỏi em, chúng ta cần tìm một chỗ để nói chuyện, vậy đến nhà em hay nhà tôi, lẽ nào em muốn đến quán trà để nói mấy chuyện này sao?”

Quý Cường trợn mắt, “chuyện này” làm sao có thể nói ở quán trà đầy người kia được.

“Tôi... Nhà của tôi đi.” Quý Cường theo bản năng nói, đứng cách hẳn một khoảng an toàn.

“Đi thôi.”

Tại nhà Quý Cường, Trương Tự Minh không hề nói một câu khách sáo nào cả, rất trực tiếp đi vào vấn đề, “Đầu tiên phải nói rõ, tôi không phải là đang đùa cho vui, đối với em cũng không phải là tình một đêm. Tôi... nghiêm túc.” Ba chữ cuối cùng được nói ra rất trịnh trọng, từng chữ từng chữ tựa như đánh vào trong lòng của Quý Cường.

“Chuyện đêm hôm đó, là tôi không tốt... Nhưng chuyện cũng đã rồi, tôi biết em giận, muốn đánh muốn mắng ra sao tùy em xử trí. Tôi không muốn mình tổn thương em, điều này nhất định tôi phải nói cho em biết. Chuyện của hai chúng ta, nếu như em không tình nguyện thì tôi cũng không muốn miễn cưỡng. Chúng ta ở bên nhau như thế nào em cũng hiểu, em có thể cân nhắc đôi chút hay không?”

Quý Cường chớp mắt nhìn Trương Tự Minh, trong ánh mắt phảng phất sự bất lực. Biểu cảm của động vật nhỏ bị lạc đường này khiến cho Trương Tự Minh phút chốc muốn bỏ đi hết thấy mà ôm y về nhà mình.

“Nếu như em không thể tiếp nhận ngay, tôi sẽ cho em thời gian, em từ từ suy nghĩ một chút, sau đó cho tôi câu trả lời, được không?”

Trương Tự Minh là con người quyết đoán, thích nắm thế chủ động. Trước mắt gạo đã nấu thành cơm, bây giờ điều mà hắn mong muốn chỉ cần thêm chút lực là đủ.

“Vây...”

Sự do dự của Quý Cường khiến cho Trương Tự Minh im lặng, hắn nhìn Quý Cường, biểu cảm bi thương của hắn rất có lực sát thương đối với Quý Cường, nhất thời khiến cho Quý Cường vô cùng áy náy. Y cũng không phải không thích hẳn, chẳng qua là cảm thấy mọi chuyện phát sinh quá mức đột ngột, bỗng dưng khi không lại bị bẻ cong rồi.

“Vậy chúng ta sẽ ra sao?”

“Cùng nhau sống ngày qua ngày, còn có thể làm gì hơn chứ?”

“Ồ.”

Trương Tự Minh đợi một hồi, thấy Quý Cường chỉ ồ một tiếng chứ không nói gì thêm, hắn không khỏi bối rối.

“Bình thường nhìn em rất dứt khoát, tại sao lúc này lại như hồ dán vậy, có thể cho tôi một câu trả lời thẳng thắn hay không?”

“... Anh vừa bảo sẽ cho tôi thời gian cân nhắc kia mà.”

Trương Tự Minh cau mày, ừ, ngu cũng vì mạnh miệng.

“Được rồi, em cân nhắc đi.”

Trương Tự Minh cũng không lập tức rời đi, hần ở lại nấu cơm tối. Ngồi cùng phòng với Trương Tự Minh khiến cho Quý Cường cảm thấy không thoải mái, kiểu gì cũng thấy không tự nhiên chút nào.

6. Chương 6

Trương Tự Minh cũng không về ngay lập tức, hần ở lại nấu cơm tối. Ngồi cùng phòng với Trương Tự Minh khiến cho Quý Cường cảm thấy không thoải mái, kiểu gì cũng thấy không tự nhiên chút nào.

Lúc Trương Tự Minh ra về, trong phòng bỗng trở nên yên tĩnh lạ, Quý Cường ngồi một mình, bắt đầu cảm thấy một cảm giác mất tự nhiên khác. Y đang cô đơn sao? Hình như cũng không phải. Suy nghĩ một hồi, Quý Cường bất chợt phát hiện ra, cảm giác bất an này thật ra có tên là – nhung nhớ.

Nếu như y từ chối hần, sợ rằng y sẽ mất đi hần. Chắc chắn là vậy. Không phải người yêu, mà sợ rằng cũng sẽ chẳng thể quay về làm bạn bè. Nghĩ tới đây Quý Cường bỗng cảm thấy giận dữ, gấp gáp gì vậy chứ, mượn rượu để kéo người ta lên giường, khôn thật, khiến cho y bây giờ chẳng còn đường lui nữa. Nhưng nếu hai người chỉ làm bạn... Nếu như hai người có ý với nhau, tiến thêm một bước cũng là chuyện rất tự nhiên, cả hai đều là hai ông chú không còn nhỏ tuổi nữa rồi, còn kéo dài để làm gì nữa? Chẳng lẽ còn để đợi mười năm tám năm sau mới chịu yêu sao.

Các luồng suy nghĩ cứ lặp đi lặp lại trong lòng Quý Cường, khiến cho tâm trạng y không ngừng lơ lửng.

Nếu như cuộc sống của y không có người này, Quý Cường cứ nghĩ mãi về chuyện đó, cảm thấy không ổn chút nào. Không phải là vấn đề đã quen có đôi phương tồn tại cạnh bên, mà là người này rất thấu hiểu nội tâm của y, là người đồng cảm với y, là người mà Quý Cường không thể từ bỏ được.

Thật ra – trong lòng đã thích hần mất rồi. Điều này Quý Cường có thể khẳng định được. Nếu như hai người sống với nhau, Quý Cường suy nghĩ một chút, cảm thấy cũng rất tốt, cả hai đã bên nhau cũng được một đoạn thời gian rồi. Nghĩ tới đây Quý Cường đột nhiên bừng tỉnh, hồi trước Trương Tự Minh hẹn y cùng nhau ăn cơm, đi dạo phố, xem phim, đến nhà đối phương, nghĩ một chút lại ra một đồng chuyện, thì ra hần đã chuẩn bị sẵn sàng cho tương lai của cả hai rồi.

“Phù...” Quý Cường hít sâu, vuốt vuốt cái gáy.

Thì ra, hần vẫn luôn luôn theo đuổi y. Nghĩ tới đây, Quý Cường bỗng đỏ mặt. Trước đây cũng đã từng nghĩ qua chuyện này rồi, hiện tại sự tình bỗng lướt qua đầu từng chuyện một, trong lòng tự dưng thấy rất rõ ràng.

Ngày hôm sau, Quý Cường gọi điện thoại cho Trương Tự Minh.

“Tôi đã nghĩ kỹ rồi.”

“Sao?” Lúc nhận được điện thoại, trống ngực của Trương Tự Minh đập thành thịch, giọng nói của hần run rẩy.

“... Sống cùng nhau đi.”

Nhẹ nhàng thở ra, tảng đá trong lòng Trương Tự Minh rốt cục cũng rơi xuống.

“Buổi tối đến nhà tôi đi.”

“Tôi...”

“Em nghỉ một đêm thì toàn dân không có xe taxi để ngồi sao?”

“Ừm.”

Cúp điện thoại, Trương Tự Minh ngồi trước bàn làm việc, im lặng chống cằm cười một hồi thật lâu. Mà ở đầu dây bên kia, Quý Cường còn đang oán giận siết điện thoại.

Nếu như y cứ vậy mà nghe theo mệnh lệnh của hắn thì khác nào y chẳng có địa vị gì hết. Quý Cường không khỏi cảm thấy lo lắng.

Tối đến, Quý Cường ngoan ngoãn vác xác đến nhà Trương Tự Minh, Trương Tự Minh đã nấu xong cơm tối chờ y. Vốn nghĩ Trương Tự Minh sẽ có nhiều điều muốn nói, nhưng đến tận khi ăn cơm xong hắn vẫn không nói gì cả, Quý Cường vừa bất an lại mong đợi liếc Trương Tự Minh một chút.

Dọn dẹp bếp xong, Trương Tự Minh bưng trà đến ngồi bên cạnh Quý Cường. Nhìn thấy đôi mắt liếc ti hí của Quý Cường, Trương Tự Minh nhin cười không nổi.

Người này có biết y rất đáng yêu không!

“Em chuyển đến đây ở đi.” Trương Tự Minh nói.

“À... Hả!?” Quý Cường chớp mắt. Y bỗng phát hiện ra tốc độ phản ứng của Trương Tự Minh nhanh hơn y rất nhiều, khiến cho tay chân y luống cuống, làm cho trái tim y hoảng loạn, để cho y không nhin được mà muốn bày tỏ tình cảm này. Quý Cường ngược lại không phải sợ, mà là cảm giác không theo kịp tiết tấu câu chuyện khiến cho y lúng túng.

Trương Tự Minh nhìn biểu cảm nghi hoặc của Quý Cường, cười nói: “Không phải đã quyết định sẽ cùng tôi chung sống hay sao, ở chung là chuyện rất bình thường mà. Lại nói, có cần phải trả thêm một phần tiền thuê phòng không?”

“Tôi... sẽ gây ra nhiều phiền phức cho anh.” Nhìn căn nhà của Trương Tự Minh gọn gàng ngăn nắp, cửa sổ không dính lấy một hạt bụi, Quý Cường theo bản năng mà nghĩ tới chỗ ở bữa bọn không chịu nổi kia của mình.

Trương Tự Minh mỉm cười, đưa tay ôm lấy bả vai của Quý Cường, nhìn vào trong mắt y nói: “Tôi hoàn toàn không ngại.”

“Tôi sẽ bày bữa nhà của anh mất.”

“Không sao, tôi sẽ dọn.”

“Tôi... Tôi không được sạch sẽ.”

“Tôi sẽ giám sát em.” Trương Tự Minh nhe răng cười nói.

Hả, giám sát! Trong ngực Quý Cường thịch một tiếng, không biết Trương Tự Minh sẽ đối phó với sự lười biếng của y ra sao, nhưng y có thể khẳng định, người đàn ông này sẽ đứng ở trước mặt y, hét lên ra lệnh y phải đi rửa tay, đi tắm, đi giặt quần áo.

Đồng ý, hay không đồng ý, trong vòng một giây đồng hồ phải đưa ra câu trả lời.

Quý Cường cắn răng, “Được, tôi chuyển sang đây.”

Nhìn Quý Cường tựa như trắng sí nắm tay quyết tâm, Trương Tự Minh đưa tay sờ sờ mái tóc ngắn cứng rắn của y. Chuyển đến đây ở là chuyện khó khăn đến vậy sao? Có hẳn phục dịch lại chẳng tốt à? Cái “ồ” bên kia bị y quậy cho nát bét có gì thoải mái chứ?

“Lúc nào chuyển?”

Quý Cường suy nghĩ một chút, “Tôi phải thu dọn ít đồ vật vĩnh đã.”

“Tôi giúp em.”

Nhìn nụ cười nhàn nhạt trên gương mặt Trương Tự Minh, Quý Cường chợt nghĩ giờ đây y đã không còn đường lui nữa rồi. Ai bảo người đàn ông này là một người lịch sự hòa nhã chứ! Hắn à, hắn hoàn toàn là một tên thô phỉ đội lốt nhâ nhân!

Dọn dẹp một số đồ đạc xong xuôi, tìm công nhân dọn nhà, Quý Cường bị thả vào trong bao tải rồi được Trương Tự Minh xách về nhà.

Ngồi trên ghế salon uống canh nóng Trương Tự Minh nấu, Quý Cường nhìn Trương Tự Minh đi ra đi vào dọn dẹp, phân loại áo quần và đồ đạc của Quý Cường, sau đó sắp đặt vào trong nhà. Nhìn một hồi, lồng ngực Quý Cường bỗng thấy ấm áp vô cùng. Đã bao nhiêu năm rồi y chưa được thanh thản khoan khoái như vậy. Y là một người tùy tiện, đồ dùng xong thì ném đi, để đồ chỗ nào thì thuận tay lấy ở chỗ đó. Không phải là y không muốn chỉnh tề gọn gàng, chỉ là một mình y đâu không lại thiên tính.

Cũng không phải bạn bè y chưa từng quở trách y, nhưng người duy nhất giúp cho y dọn dẹp gọn gàng cũng chỉ có mỗi mình người đàn ông đang ở trước mắt y đây. Nghĩ đến đó Quý Cường bỗng nở nụ cười. Có người đối xử tốt với mình, cảm giác đó thật tốt vô cùng.

“... Cái này em còn xài không?” Trương Tự Minh lôi ra một cái áo thun cũ tựa như giẻ lau nhà.

Quý Cường nhìn nhìn quan sát một hồi, “À, thôi cứ vất đi...”

Trương Tự Minh để chiếc áo thun cũ sang một bên, tiếp tục thu dọn.

“Tôi, để tôi lại giúp anh.” Quý Cường cảm thấy để cho mỗi mình Trương Tự Minh dọn dẹp, còn y thì ngồi đây húp canh cũng không được hay cho lắm.

“Em nghỉ ngơi đi, tôi dọn cũng sắp xong rồi.”

“Ồ.”

Nghĩ đến một vấn đề, Quý Cường dò xét hỏi, “Tự Minh, tôi muốn hỏi... chỗ này giờ đây coi như của ai?”

Trương Tự Minh cũng không quay đầu lại, hai tay tiếp tục sửa sang đóng áo quần, “Dĩ nhiên là của hai chúng ta rồi!”

Tay ôm chén canh, Quý Cường cười tựa như đá nút, có người đối xử tốt với mình, thật tốt vô cùng.

Sau một thời gian thích ứng với nhà mới, Quý Cường đã rất nhanh tập được thói quen, biết rõ gần đây có nơi nào bán đồ ăn sáng, nơi nào có siêu thị, quán trà quán ăn nào ngon nhất.

Trương Tự Minh thương lượng với Quý Cường, muốn y đổi ca đêm sang ca sáng.

“Ban ngày tôi không ở nhà, buổi tối em lại không về, chúng ta không ở bên cạnh nhau thì chẳng giống gia đình gì cả. Em nói có phải không?”

Quý Cường rất dễ bị thuyết phục, y thương lượng với tài xế ca sáng nói muốn đổi ca. Như vậy, mỗi ngày đến tối tan làm có thể cùng người yêu ăn cơm tối rồi.

“Nhưng mà nếu như anh tăng ca, tôi sẽ không có cách nào đi đón anh cả.” Quý Cường đột nhiên phát hiện ra một vấn đề.

Trương Tự Minh thoải mái cười, “Sao lại không thể, em bắt xe đến công ty rồi cùng tôi đi ăn khuya cũng được mà.”

Trong lòng Quý Cường xoay một vòng, cũng phải, không nhất định cứ phải là y lái taxi đến đón hẳn, y cũng có thể bắt xe đến công ty Trương Tự Minh chờ hẳn, rồi sau đó cùng nhau về nhà, hình thức hơi biến hóa một chút nhưng nội dung vẫn không thay đổi.

“Ha ha, anh nói đúng đó.”

7. Chương 7

Lúc ở chung, Quý Cường vẫn cứ lười biếng hết như trước, nhưng so với lúc y còn ở một mình thì đã sạch sẽ gọn gàng hơn nhiều lắm rồi, bởi vì luôn có Trương Tự Minh dọn dẹp quét tước. Trương Tự Minh cũng không yêu cầu người yêu phải thay đổi. Quý Cường đã từng tưởng tượng ra cảnh Trương Tự Minh bày ra

bộ mặt “thầy giáo”, yêu cầu y làm thế này, làm thế nọ, nhưng trên thực tế Trương Tự Minh lại chưa từng yêu cầu y làm bất cứ điều gì cả.

Quý Cường có cảm giác Trương Tự Minh cương chiều và bao dung y nhiều lắm. Có đôi khi thấy Trương Tự Minh dọn dẹp nhà cửa lộn xộn, Quý Cường sẽ nói xin lỗi rồi chủ động phụ giúp, rồi sau đó, Quý Cường sẽ tự cắt nhắc bản thân phải chú ý giữ gìn nhà cửa sạch sẽ.

Từng điều nhỏ nhoi giữa cuộc sống của hai người dần dần thay đổi, là những thay đổi nhỏ bé. Cả hai giúp nhau điều chỉnh, phối hợp với thói quen của đối phương.

Đây chính là yêu phải không... Chắc, Quý Cường nghĩ. Trước kia, Quý Cường chưa bao giờ nghĩ y sẽ vì bất cứ ai mà thay đổi. Đây chính là yêu... nhỉ. Quý Cường bỗng đỏ mặt. Điều đã là ông chú cả rồi, yêu cái gì mà yêu chứ, cùng nhau sống ngày qua ngày mới đúng.

Tối hôm nay, Trương Tự Minh thấy Quý Cường ngồi bên cạnh bàn, cầm máy tính nhỏ của Trương Tự Minh bấm lui bấm tới, lại còn lật sổ tiết kiệm ra xem, Trương Tự Minh ý thức được nhất định Quý Cường đang có chuyện.

Hai người bây giờ đang sống cùng nhà, trích ra một phần tiền để dùng chung, số tiền thừa không dùng hết thì cứ một khoảng thời gian lại đưa vào sổ tiết kiệm do Trương Tự Minh quản lý. Quý Cường trừ tiền nộp hàng tháng ra, còn thừa lại thì tự y giữ, coi như đó là tiền để dành. Tiền này nói là để dành nhưng thật ra cũng nửa công khai, bởi vì sổ tiết kiệm của hai người để chung một chỗ, đối phương muốn dùng cũng không sao.

“Sao thế?” Trương Tự Minh đi đến ngồi bên cạnh Quý Cường.

Quý Cường đang ngơ ngác, đột nhiên nghe thấy tiếng nói chuyện bỗng rụt cổ lại, sau đó vội vã đóng cuốn sổ tiết kiệm trong tay, “Không, không có gì hết.”

“Không có gì mà lại đem sổ tiết kiệm ra ngâm cứu, ngâm cứu gì đó, tính vi phân tích phân à?”

“Không phải.”

Quý Cường không nói gì nữa, đẩy Trương Tự Minh đi tắm. Thấy Quý Cường không muốn mở miệng, Trương Tự Minh cũng thôi không hỏi nữa.

Lại qua một ngày, Trương Tự Minh thấy Quý Cường lục lọi trong ngăn kéo, hẩn đi tới, “Tìm gì vậy?”

“Tôi tìm giấy chứng xe.”

“Giấy gì?”

“Anh đừng có xía vào, tự tôi tìm được. Rõ ràng lúc đầu để ở chỗ này mà.”

Chiếc xe kia rất quan trọng đối với Quý Cường. Tìm giấy chứng nhận ư? Nghĩ chắc chắn Quý Cường có chuyện gạt mình, Trương Tự Minh âm thầm nhú mày.

Một hồi sau Quý Cường tìm được giấy chứng xe, y bỏ vào trong túi văn kiện. Ngày hôm sau, Trương Tự Minh âm thầm trộm nhìn một chút, văn kiện vẫn còn để ở bên trong. Thăm nghĩ nếu văn kiện không có ở đây, bị Quý Cường mang ra đi ra ngoài, y khẳng định chắc hẳn đã có chuyện lớn gì đó, Trương Tự Minh quyết định hỏi thử xem sao.

“Em định mang xe đi làm gì à?”

Sau bữa cơm tối, Trương Tự Minh ngồi trên ghế salon, băng quơ hỏi, lại đưa ánh mắt sắc bén liếc xem phản ứng của Quý Cường. Quý Cường bị hỏi bỗng giật mình co rụt cơ thể lại, sau đó ấp úng đáp: “Không, không có gì.”

“Hình như cũng chưa đến thời gian bảo trì định kỳ phải không?”

“Ừ.”

“Kiểm tra thường niên à?”

“Ừ.”

Trương Tự Minh trừng mắt, bàn tay đang vịn ở sô pha khẽ vỗ nhẹ nhẹ, “Em đang hoang một chút cho tôi.”

Thật ra giọng điệu nói chuyện của Trương Tự Minh cũng không nặng, ra vẻ thương lượng thì đúng hơn, nhưng Quý Cường trong lòng có tâm sự vẫn bị hù chết khiếp, ừ một tiếng rồi khai ra toàn bộ.

“Tôi đang tìm người coi thử chiếc xe của tôi bán được bao nhiêu tiền.”

Trương Tự Minh nhú mày, “Có ý gì? Em muốn bán xe sao?”

“Ừ.”

“Tại sao?” Ban đầu Trương Tự Minh đoán Quý Cường đang cần tiền. Nhưng cần tiền đến mức nào mà phải bán xe chứ. Xe là bảo bối của Quý Cường, là tài sản lớn nhất của y, là một phần công tác và cũng là công cụ làm ăn của y.

Quý Cường sợ hãi nhìn Trương Tự Minh một chút, y cúi đầu, ấp a ấp úng nói thật. Thì ra, có một người bạn tìm đến vay tiền Quý Cường, nói là trong nhà có việc, muốn mượn gấp một trăm năm mươi nghìn.

Trương Tự Minh vừa nghe xong đã tức giận, cho bạn bè mượn tiền cũng được thôi, nhưng cũng phải lượng sức mà cho chứ. Một trăm năm mươi nghìn đối với hai con người bình thường như Quý Cường và Trương Tự Minh không phải là con số nhỏ. Trương Tự Minh cảm thấy rất giận dữ đối với người bạn hèn chưa từng gặp qua của Quý Cường này, mượn thì mượn, nhưng đi mượn người nghèo là có ý gì đây.

“Em đồng ý cho hần mượn rồi?” Trương Tự Minh hỏi.

“Ừ, hần bảo đang cần gấp.” Quý Cường lớn giọng.

Trương Tự Minh suy nghĩ một hồi, muốn nói vài lời nhưng cố nhịn xuống. Tiền của Quý Cường, y muốn làm chủ ra sao là tùy y, Trương Tự Minh vốn không muốn can dự vào, nhưng nếu như lúc này không tỏ thái độ, Trương Tự Minh sẽ cảm thấy nặng lòng không bỏ qua được.

“Vậy là em muốn bán xe để lấy tiền cho hần mượn?”

“Ừ.” Quý Cường cứng nhắc gật đầu.

“Đây là một người bạn rất thân sao?”

“Biết được vài năm.” Mới vừa rồi Quý Cường còn dùng giọng điệu cứng rắn, giờ này khi nghe hỏi đến quan hệ của y với người kia, y lại có biểu hiện mặt mũi không nói rõ.

Nhìn vẻ mặt Quý Cường, Trương Tự Minh thật lòng rất muốn nhảy căng lên hét vào mặt y “Em ngu quá đi mất!”, nhưng mà hần lại thành công nhịn xuống.

“Mượn thì mượn, nhưng nhất thiết phải bán xe sao?” Trương Tự Minh nỗ lực hạ giọng, ra vẻ bình tĩnh.

Quý Cường cúi đầu nghịch nghịch ngón tay, “Chứ tiền đâu ra tôi có mà nhiều vậy...”

Có hiểu tự lượng sức mình là sao không hả! Sắc mặt Trương Tự Minh càng lúc càng kém, hần cũng biết Quý Cường sẽ nói vậy mà.

“Mượn ít đi một chút không được sao?”

“Hần nói hần đang cần gấp, rất rất gấp...” Quý Cường cúi đầu nhỏ giọng nói, nhưng giọng rất kiên định, nghe giọng nói của y Trương Tự Minh cũng hiểu y đã nhất quyết sẽ cho người kia mượn khoản tiền này.

Đem hết tiền cho mượn, em ăn cái gì, uống cái gì, làm việc gì đây hả!

Quý Cường nghe được tiếng thở dài của Trương Tự Minh, dè dặt gương mặt nhìn hần một chút rồi lại cúi đầu xuống.

Tên này lại đang chống cự một cách tiêu cực! Trương Tự Minh trừng Quý Cường.

Suy đi nghĩ lại, Trương Tự Minh nói với Quý Cường: “Em thương lượng với bạn chút đi, nói với hần trong khoảng thời gian này em không thể kiếm ra được một số tiền lớn đến vậy. Đừng bán xe, hai chúng ta góp lại xem thử có được bao nhiêu thì cho hần mượn bấy nhiêu.”

Lúc này Quý Cường lắc đầu, kiên quyết nói: “Không được, bạn tôi nói cần còn nhiều hơn thế, chẳng qua chỉ mượn tôi một trăm năm mươi nghìn. Tôi phải tìm cách gom cho đủ.”

Gom cái rắm ấy chứ gom! Cái người này sao nói mãi không thông thể nhỉ! Trương Tự Minh rống to ở trong lòng.

“Vậy bán xe xong em định làm thế nào?” Trương Tự Minh hỏi.

“Tôi muốn một chiếc xe của công ty là được.”

Được cái rắm ấy! Trương Tự Minh lạnh mặt, làm sao để có thể thuyết phục được cái tên đàn ông sống nào vụn vẹo này đây.

“Vậy người bạn kia có nói lúc nào sẽ trả lại tiền cho em không?”

“À... Lúc nào hần có thì hần mới trả được. Tôi cũng không thể vừa cho mượn đã đòi người ta trả lại, mượn tiền không phải cũng vì đang túng thiếu sao?”

Nhìn bộ dạng ra vẻ có lý của Quý Cường, Trương Tự Minh tức đến hộc máu.

Ngủ ngốc!

Trong lòng Trương Tự Minh hiểu rất rõ, Quý Cường vốn là một người đàn ông như vậy, có nghĩa khí, giữ lời hứa, rất thật thà, sống chân thành, vô cùng nhiệt tình. Trên người Quý Cường sở hữu sự cố chấp kiên định mà Trương Tự Minh không có. Hần yêu y chính bởi tính cách này của y, nhưng hiện giờ, sự cố chấp của y cũng đang làm cho Trương Tự Minh cực kì nhức đầu.

Phải làm sao mới thuyết phục được y đây?

Tối nay, cuộc nói chuyện giữa hai người cũng chẳng đi đến kết quả gì.

8. Chương 8: Kết Thúc. Cuộc Sống Vẫn Mãi Trôi...

Quý Cường thật sự tìm người đến xem thử xe của y bán được bao nhiêu tiền, Trương Tự Minh nhìn bằng mắt, đau ở trong lòng. Cũng không phải là không muốn để Quý Cường cho bạn bè mượn tiền, thay đổi góc độ để nhìn vấn đề, nếu như bây giờ Trương Tự Minh thật sự gặp phải chuyện lớn, ví dụ như mắc phải bệnh cấp tính cần gấp tiền để điều trị, hần cũng rất hi vọng có một người bạn sẵn sàng mở ví ra giúp người gặp nạn. Nhưng đồng thời, Trương Tự Minh cũng rất hiểu rõ bản thân, hần nhất định sẽ không mượn một người bạn không có tiền, nếu thật sự muốn mượn, cũng phải là mượn từ những người bạn khá giả một chút, không thể vì mình mà gây ảnh hưởng đến cuộc sống của bạn bè.

Trong lòng đặt ra tư tưởng chuẩn bị sẽ “nuôi” Quý Cường, Trương Tự Minh kiểm tra lại tiền trong ngân hàng, lên kế hoạch chi tiêu cho tương lai của hai người. Trương Tự Minh biết rõ, nếu Quý Cường thật sự bán xe, y cũng không đến nỗi không lo được cho bản thân, nhưng mà Trương Tự Minh không muốn người mình yêu phải sống một cuộc sống quá túng thiếu. Bây giờ hai người đã sống chung, hần chính là chỗ dựa, là sự ủng hộ, là nơi để quay về của y.

Hần luôn cảm thấy chuyện mượn tiền này có chỗ nào đó không đáng tin cậy. Trương Tự Minh nhân lúc Quý Cường không biết đã lén gọi cho mấy người bạn của Quý Cường dò xét tình huống, lỡ như gặp đúng phải người đang khó khăn cần tiền gấp, Trương Tự Minh cũng sẽ thấy áy náy.

“Tên khốn kia là đồ lừa gạt, các anh đừng quan tâm đến hần, người nọ chẳng bao giờ nói thật lấy một câu, đi khắp nơi giả danh để lừa bịp.”

“Tên khốn đó, phải nói thế nào nhỉ, làm bạn bình thường thì được, đi ăn đi uống gì đó với hần là được rồi, đừng bao giờ đề cập tới chuyện tiền nong với hần.”

“Cái tên khốn ấy mượn tiền của các anh sao? Không phải tôi nói xui, cho mượn là mất luôn đấy, tôi cũng từng cho hần mượn hai lần rồi. Tôi cũng không phải dạng hẹp hòi, tiền lẻ góp lại bạn bè mỗi người mỗi ít cũng chẳng có gì, nhưng mà trong lòng thấy rất khó chịu, anh thử nghĩ xem.”

Nghe xong những lời này, Trương Tự Minh nhú chặt lông mày, quả nhiên hần đoán không sai, Quý Cường đang bị lừa. Hần không hiểu nổi một kẻ như vậy đã thuyết phục Quý Cường cho hần mượn tiền như thế nào, nhưng mà hần khẳng định được một chuyện – Quý Cường đã bị tên khốn kia tẩy não mất rồi.

Buổi tối về đến nhà, lúc Trương Tự Minh nấu cơm nhìn thấy Quý Cường ngồi tựa như “chờ giông bão đến” không dám nhìn thẳng vào mắt hần, trong người vừa bức mình lại vừa buồn cười.

Hai người lặng im ăn xong bữa cơm, Trương Tự Minh không hề nói một tiếng nào. Quý Cường ý thức được hôm nay sẽ “trốn” không thoát, trong lòng âm thầm thở dài, vẻ mặt hòa nhã, thấy không còn sớm liền chủ động chạy đi trải giường.

Trương Tự Minh đi đến ngồi bên cạnh giường, đề Quý Cường xuống, “Tôi có vài việc, chúng ta cần phải nói chuyện.”

Quý Cường giật thót, trông hết như con cún xù lông, Trương Tự Minh vỗ vỗ lưng y mà nói: “Sao lại căng thẳng đến vậy, tôi cũng không phải muốn ăn thịt em mà.”

Quý Cường ti hí mắt sợ hãi nhìn Trương Tự Minh, trong lòng thầm nghĩ: Anh so với việc muốn ăn thịt tôi trông còn đáng sợ hơn...

“Thật sự muốn bán xe sao?” Trương Tự Minh nói rõ ràng, giọng rất dịu dàng, biểu cảm như muốn thương lượng với Quý Cường.

Quý Cường chưng lại, Trương Tự Minh có thể nhìn ra sự do dự trong y, hần nghĩ thầm: Tôi cũng không tin em chưa nghe được gì từ những người bạn của mình, không bị bọn họ can ngăn dừng tin lời cái tên khốn đó.

Quý Cường lắp bắp mở miệng, “Tôi thấy hần khó khăn như vậy...”

Trương Tự Minh tiếp tục dùng thái độ hòa nhã nói: “Hần không khó khăn, em mới khổ đó.”

“Tôi...”

“Bạn bè, tôi muốn nói vài lời, ai rồi cũng sẽ có giai đoạn gặp khó khăn, chuyện này tôi không phản đối.” Trương Tự Minh nói, Quý Cường nghe y nói vậy thì liên tục gật đầu. Lúc này đột nhiên giọng điệu Trương Tự Minh lại thay đổi, “Nhưng mà những người này cũng phải xem xét kỹ, xem thử người bạn của mình có đủ khả năng cho mượn hay không, có giúp được hay không, có nhiều người có tiền thật, nhưng người khác lại không như thế. Em nghĩ xem có đúng không?”

Quý Cường nghe xong gật đầu, rồi đang lúc gật gật lại lập tức lắc đầu.

“Sao nào, tôi nói sai hả?” Giọng nói Trương Tự Minh trầm xuống.

Quý Cường rụt vai lại, “Tôi...”

“Tôi có hỏi qua vài người bạn của em rồi, tất cả đều nói tên khốn kia không thật thà, không đáng tin cậy, là một kẻ lừa gạt. Em biết rõ tên đó như vậy mà vẫn cho hần mượn tiền, tới lúc hối hận thì chuyện cũng đã muộn rồi.”

Biểu cảm của Quý Cường trở nên khổ sở, “Tôi đã đồng ý với hần rồi...”

“Vậy hần có hứa hẹn lại gì với em không?” Trương Tự Minh hỏi vặn lại.

Quý Cường không lên tiếng, một lát sau mới nhỏ giọng nói rằng: “Hần có nói sẽ trả lại tiền.”

“Ừ, phải, trả lại tiền.” Trương Tự Minh bắt đầu có chút mất kiên nhẫn, tức giận nói: “Trả lại tiền, ngày tháng năm nào sẽ trả cho em? Đã nói với em làm gì cũng phải lượng sức mình, em đây coi như là biết lượng sức hay sao?”

Quý Cường cúi đầu, nghẹn họng nửa ngày mới thốt ra một câu, “Anh sao lại nhỏ mọn đến thế...”

Y đang chê hần hẹp hòi sao!? Lửa giận trong ngực Trương Tự Minh phút chốc bùng cháy, “Tôi keo kiệt! Tôi là kẻ nhỏ mọn sao? Tôi keo kiệt lúc nào, em nói đi, có lúc nào tôi đối với em keo kiệt chưa!” Trương Tự Minh cường điệu lên bằng cụm từ “đối với em”, trừng mắt nhìn Quý Cường.

Quý Cường sợ hãi rụt vai lại, nắm chặt cái chăn hận không thể chui vào trong đó trốn, “Anh... Thật sự rất hẹp hòi, lúc nào cũng tắt đèn, tắt vòi nước, còn nói cái gì mà tiết kiệm năng lượng, không cho phép ăn mà còn để dư ở đáy chén, làm rơi một hạt gạo cũng phải nhặt lên, anh còn...” Quý Cường vừa nói lại biến thành quả trách, “Anh còn giám sát tôi tắm rửa giặt quần áo, anh...”

Trương Tự Minh không thể nào nhịn nổi cơn tức giận nữa, người này nói chuyện không biết phải trái là gì. Hắn đẩy mạnh Quý Cường xuống, đè dưới chân mình, đánh thật mạnh lên mông y một cái, Quý Cường lập tức sợ ngây người.

“Anh... Anh tại sao lại đánh tôi?” Quý Cường trợn to hai mắt, trong nháy mắt mặt đỏ bừng. Kiểu này hết như phạt trẻ con vậy, đè mông ra đánh, quá sức mất mặt!

Quý Cường vừa nói xong lại bị đánh thêm một cái nữa, lần này y càng kinh ngạc hơn, quên luôn cả giày giũa.

“Anh lại đánh tôi!”

Trương Tự Minh giận dữ lại không có chỗ để xả, lại đánh y thêm mấy cái, cả giận nói: “Đánh em thì sao, tự em nói ra, chẳng lẽ em không đánh bị đánh sao!”

Quý Cường bỗng thấy vô cùng tủi thân, trong giọng nói đã dần dần có tiếng khóc nức nở, “Tôi chê anh, anh lại đánh tôi.”

“Suy nghĩ ấu trĩ! Làm người nhẹ dạ! Bướng bỉnh lì lợm!” Trương Tự Minh càng quả trách giọng càng nghiêm túc, cuối cùng còn âm ỉ cả lên, “Không sạch sẽ, còn lười, lại bẩn...”

“Ai mượn anh nhiều chuyện.” Quý Cường ai oán kêu lên.

“Làm một người trưởng thành mà còn có những khuyết điểm này, em có vấn đề sao.”

“Anh mới có vấn đề.”

“Còn dám mạnh miệng hả!”

Quý Cường giũa giũa muốn thoát ra, “Anh buông tôi ra, mau buông ra...” Bỗng dưng dưới mông lại bị đánh thêm cái nữa.

“Đàng hoàng chút đi!”

“Buông tôi ra mau!”

“Em là cái đồ không chịu nghe lời người khác khuyên bảo, bị người ta gạt nắm mũi dắt đi, không dạy dỗ không được. Đáng ra từ sớm không nên cùng em nói chuyện phải trái làm gì, cứ đè ra đánh là được rồi.” Trương Tự Minh lớn tiếng nói.

“Anh... Anh... Anh là đồ thô bạo!” Quý Cường tố cáo.

“Đối với người như em không thô bạo không được!” Giọng nói của Trương Tự Minh lại càng lớn hơn.

“Rõ ràng là anh nhiều chuyện, quần từ đầu tới chân, ngay cả chuyện cạo râu của tôi cũng quần...” Quý Cường giũa giũa không thoát được, cũng không biết nên làm sao nên nỗ lực đáp trả bằng lời nói, không hề suy nghĩ gì cứ thế mà nói ầm ĩ.

“Em có biết em cạo râu đi đẹp trai hơn nhiều lắm không!”

Đột nhiên, hai người không ai nói gì nữa cả. Ngượng ngùng nhìn nhau, rồi một người nhìn sang trái, một người nhìn sang phải.

Trương Tự Minh “thả” Quý Cường ra, cảm thấy cuộc tranh cãi này chẳng có chút ý nghĩa, nói tới nói lui cũng đều là những câu “thiếu dinh dưỡng.”

Một lát sau, Quý Cường sờ mặt, nhỏ giọng hỏi: “... Thật sự đẹp trai hơn sao? Tôi vẫn cảm thấy để râu có cảm giác đàn ông hơn chứ.”

Trương Tự Minh giật giật mi mắt, “Tự mình soi gương thì biết.”

Quý Cường không nhúc nhích, đưa tay xoa xoa ở sau mông mình, Trương Tự Minh đánh chỉ có một cú đầu là nặng tay, về sau cũng chỉ đánh cho có, không hề dùng lực.

“Đau không?” Trương Tự Minh hỏi.

Quý Cường vừa nghe liền vội vàng lắc đầu.

Nhìn Quý Cường, Trương Tự Minh than thở, “... Tôi chỉ muốn thoải mái mà bàn bạc với em thôi.”

Quý Cường cúi đầu. Y không phải không biết người mượn tiền y là người thiếu thành thật, nhưng khi đó y bị hấn lời kéo bày tỏ, cầu khẩn nài nỉ, dùng mọi cách để đảm bảo, rồi kể khổ, y đơn thuần đồng tình không suy nghĩ nhiều mà đồng ý, đưa ra cam kết sẽ cho hấn mượn tiền.

“Thật sự muốn cho tên kia mượn tiền sao?” Trương Tự Minh hỏi.

“Thành thật mà nói, tôi... muốn gom tiền cũng không đơn giản như vậy, xe xài rồi không phải nói bán là bán liền được... Tôi đã cho hấn mượn trước hai nghìn rồi.”

Trương Tự Minh trợn mắt nhìn Quý Cường, y rút cổ chờ bị nghe mắng nhưng cuối cùng Trương Tự Minh cũng chỉ thở dài, không nói gì nữa.

Có thể nói gì nữa đây? Mượn cũng đã mượn rồi, hơn nữa còn chẳng có giấy nợ, nói cũng không buồn nói. Xét cho cùng, đó là tiền của y, ý muốn dùng ra sao là tùy y, Trương Tự Minh hiểu rõ mình không có tư cách quản lý, hấn chẳng qua là... Được rồi thừa nhận đi, hấn chỉ là quan tâm y, thà bị nói là “xen vào chuyện của người khác” còn hơn mặc kệ Quý Cường. Người này đã chiếm một vị trí rất quan trọng ở trong lòng hấn, không thể đối với y “chuyện chẳng liên quan thì cứ mặc kệ”. Nói cho cùng lần này Quý Cường nhất thời hồ đồ, bị người ta lừa gạt, đầu óc không minh mẫn. Biết Quý Cường là một người đàn ông như vậy, có lúc hay để tâm vài chuyện vụn vặt, hồ đồ ngốc nghếch, không sợ chết, Trương Tự Minh từ lâu đã hiểu rõ điều này. Nhưng hấn không cam lòng, y quá sức dấn, quá thành thật, hấn lo lắng Quý Cường sẽ bị người khác lừa gạt, bất kể là tiền hay tình, Trương Tự Minh đều không muốn.

Hừ, người duy nhất có thể lừa gạt ăn hiếp em ấy, chỉ có mình tôi thôi!

Quý Cường không phải kẻ ngốc, y dĩ nhiên hiểu rõ Trương Tự Minh muốn tốt cho y. Hấn nếu không quan tâm đến y thì tội gì phải chạy theo sau lưng y nói mãi nói miết. Nếu như là người ngoài, Quý Cường tự trách, người ngoài sẽ không nói nhiều với y như vậy. Nói nhiều thế — chỉ có bà xã mới như vậy thôi. Nghĩ đến đây, Quý Cường dắc ý trong lòng.

“Đừng cho mượn nữa, người này không đáng tin, mà em, có bao nhiêu tiền đâu.” Trương Tự Minh khuyên nhủ.

Quý Cường gật đầu một cái.

Sự kiện cho mượn tiền cứ thế mà qua đi, dĩ nhiên là nhờ công của Trương Tự Minh. Sau này biết người yêu là vì muốn tốt cho mình, Quý Cường bắt đầu tình nguyện nộp sổ tiết kiệm cho hấn, đưa cho Trương Tự Minh giữ. Nói là giữ, nhưng cũng hết như hồi trước, đặt ở chỗ mà hai người đều biết. Nhưng trong lòng Quý Cường lại thấy khác, y coi như “giao ra” sổ tiết kiệm, trừ tiền bên ngoài, y rất ít khi động đến sổ tiết kiệm, gặp chuyện lớn cần phải chi tiền y sẽ bàn bạc với Trương Tự Minh rồi mới lấy ra dùng.

Mỗi một tháng cố định Quý Cường sẽ tiết kiệm một khoản tiền, giao cho Trương Tự Minh nạp vào sổ tiết kiệm.

Thấy biểu cảm của Trương Tự Minh rất nghiêm túc mà lấy lại sổ tiết kiệm, điệu bộ cao ngạo hết như một con mèo, Quý Cường không khỏi rửa thầm trong lòng: Gì chứ, đừng tưởng rằng tôi sợ anh! Tôi... chỉ là muốn nhờ anh giúp tôi quản lý tài sản thôi, là quản lý tài sản!

Thật ra thì, đúng là sợ mà.

Đến cuối năm, Trương Tự Minh kiểm tra tiền gửi ngân hàng của cả hai, rút ra một khoản rồi nói với Quý Cường muốn y cùng hấn đi du lịch.

“Đi đâu vậy?” Quý Cường hỏi.

Trương Tự Minh lấy một cuốn sách du lịch nhỏ đặt vào trong tay của Quý Cường, cười nói: “Đến một nơi có biển, mùa xuân ấm áp trăm hoa đua nở.”

“Có nhiều hải sản để ăn không?” Quý Cường lập tức truy hỏi.

“Có, em muốn ăn bao nhiêu tùy ý, ăn thứ gì cũng có hết.”

Quý Cường hài lòng cười vui sướng: “Chỗ đó lớn vậy sao...”

Trương Tự Minh nhìn người đàn ông trước mắt, trầm nghĩ: Tôi hào phóng với em như vậy, cả cuộc đời này cũng giao cho em mất rồi.

— Hoàn —

Tác giả có lời muốn nói: Rốt cuộc cũng viết xong rồi, tôi... Tôi cứ nghĩ mình sẽ không viết xong nổi kia, kết quả ngày hôm nay rốt cuộc cũng viết hoàn thành rồi, bất tri bất giác mà đã viết được thêm một truyện nữa. Tôi... mơ hồ quá...

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tiet-troi-ngay-mai-co-nang>